

ELS BISBES CATALANS ES TROBEN AMB EL PAPA EN LA VISITA «AD LIMINA»

Catalunya, al cor

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH:

«Hem compartit desitjos, il·lusions i reptes pastorals»

ARQUEBISBE JOAN ENRIC VIVES:

«Ens han insistit en l'amor als sacerdots i a la Veritat»

P 2-4

MCS Arquebisbat Tarragona

Càritas, el batec de la solidaritat

Marc Bartomeus

Càritas diocesana de Barcelona compleix 70 anys de vida. Per tal de celebrar aquesta efemèride, ha organitzat l'exposició *Càritas. Un «no» per a ningú. 70 anys*, que es pot visitar fins al 27 d'abril al Palau Robert de Barcelona. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, inaugurarà la mostra el 20 de març. Càritas desenvolupa la seva tasca a través de tres eixos estratègics: l'acció social, la sensibilització i la denúncia. **P 25**

DIA DEL SEMINARI Celebració del Dia del Seminari

Del 16 al 19 de març se celebra el Dia del Seminari, una jornada de conscienciació sobre la importància de les vocacions al sacerdoti. Amb aquest motiu, la Conferència Episcopal Tarraconense ha presentat un nou vídeo vocacional en què quatre sacerdots reflexionen sobre la crida vocacional i el «sí» que en el seu moment van donar. El vídeo, fet per l'empresa Global3Dsolutions, pot visionar-se al canal de Youtube del Dia del Seminari. **P 21**

Sumari

P 7 L'Església crida a la calma a Veneçuela

P 9 Una interessant proposta d'evangelització

P 16 150 anys del naixement de Joan Collell

P 24 Entrevista al psiquiatre Jordi Font

P 26 Presentat el nou llibre de Núria Calduch

Editorial

Una visita històrica

Del 3 al 8 de març els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya han fet la visita *ad limina apostolorum* (a les llindes de les basíliques dels apòstols) a Roma. Hi han assistit els 10 bisbes residencials més els dos auxiliars i dos dels emèrits. Aquesta visita a la Santa Seu en principi l'han de realitzar tots els bisbes del món cada cinc anys per donar compte de l'estat de la seva diòcesi. Però per a bona part dels bisbes catalans era la primera visita d'aquestes característiques perquè la darrera que van fer va ser el febrer del 2005 (presidida aleshores pels dos arquebisbes metropolitans actuals, Lluís Martínez Sistach i Jaume Pujol Balcells un any després del seu nomenament) i va quedar interrompuda per l'hospitalització de Joan Pau II poc abans de la seva mort. A més cal no oblidar que des d'aquella data la meitat del nostre episcopat s'ha renovat i s'han incorporat noves i diverses sensibilitats. Aquesta visita *ad limina* ha estat una experiència de col·legialitat i de fraternitat. Els nostres pastors van estar reunits una hora i mitja a porta tancada amb el papa Francesc. Aquest és el to habitual de les noves reunions conjuntes en grups de deu o dotze bisbes que ha establert l'actual Bisbe de Roma, més centrades a recollir els parers de l'episcopat local que a donar indicacions concretes. El cardenal de Barcelona va definir l'escolta del Sant Pare com la d'un

«germà gran». També els bisbes catalans porten una trajectòria de treball conjunt i de reunions trimestrals a la Conferència Episcopal Tarraconense que no és habitual en totes les províncies eclesiàstiques. El treball conjunt de l'episcopat català l'han pogut mostrar al Papa lliurant-li els darrers volums de la col·lecció «Documents del Magisteri», tots els publicats des de la darrera visita del 2005. La col·lecció inclou els documents pontificis en la seva versió catalana i castellana, i també els textos conjunts dels bisbes catalans. Entre ells, li han entregat al Papa *Al servei del nostre poble*, una expressió que va ser citada oportunament per l'arquebisbe Pujol quan va sorgir la inevitable pregunta dels periodistes sobre si en la reunió s'havia tractat la qüestió sobiranista. El text commemora els 25 anys de la publicació d'*Arrels cristianes de Catalunya* —el redactor principal del qual fou el bisbe Joan Carre— i reafirma els seus continguts. Si com diu el P. Lombardi «Catalunya és al cor de Francesc» sembla evident que l'actual procés sobiranista ha sorgit en la conversa fraternal i que els bisbes han refermat el seu compromís i el de tota l'Església catòlica a Catalunya envers el poble que tenen confiat. La visita ha tingut excepcional ressò mediàtic a causa en gran part de la impecable cobertura dels responsables de comunicació de la CET. A ells la nostra cordial felicitació.

L'efemèride de la setmana

Dia 18 de març del 1937: el papa Pius XI publica la *Divini redemptoris* contra l'ateisme.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Fa un any...

...que rebíem la notícia de l'elecció de Jorge Mario Bergoglio com a Bisbe de Roma i successor de l'apòstol Pere. El seu nom seria Francesc, molt revelador. Hem d'afirmar des de la fe que en tot això hi ha una acció inconfusible de l'Esperit. Fa un any i entre molts altres comentaris, vaig transcriure el que va dir un jove després de conèixer la notícia: «El món està emocionat i esperançat.» La veritat és que continuem emocionats i ha augmentat encara més l'esperança. Ara, després d'un any, el dens «magisteri» de paraules i gestos que cada dia rebem manté una constant i joiosa expectació. El que fa i diu interessa! Llum de la fe i joia de l'Evangelí.

Francesc és un home de pregària, un home de fe, un pastor. Un foc interior ple de l'amor de Déu es desborda en misericòrdia i ens dona una visió plena d'humanitat sobre les persones i els esdeveniments de cada dia. Tot el que diu ens orienta vers una actitud de renovació que convida a trobar-se amb Crist o deixar-se trobar per Ell, sortir de nosaltres mateixos i obrir-nos decididament a contagiar l'Evangelí. Vol que anem sobretot als qui se senten més exclosos i són relegats injustament al sofriment de la marginació o —com a ell li agrada dir— de les «perifèries». Certament, estem davant d'algú que parla un nou llenguatge que és senzill, tendre i entenedor, que desfà barreres i apropa persones, que genera confiança i obre el cor i la ment a una nova comprensió del fet religiós —i en concret de l'Església— enmig de la societat. Els més pobres s'han adonat que algú s'està posant al seu costat i ens convida a tots a fer-ho. En la recent visita *ad limina*, ens ha convidat a «no estalviar esforços per obrir nous camins a l'Evangelí, que arribin al cor de tots, per tal que descobreixin allò que ja fa niu en el seu interior: a Crist com a amic i germà». Vull expressar aquí el meu agraïment al Senyor que ens ha fet el do del papa Francesc, pel que és la seva persona, pel seu testimoni al llarg d'aquest any i per tot el que està significat per a l'Església i per a la humanitat. Com sempre ens ho demana, no deixem de pregar per ell.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Xavier Alonso, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Joaquim Ferrer, Núria Ferret, Jaume González, Joan Guiteras, Joan E. Jarque, Bernat Juliol, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Piñol, Quique, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)
Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €
Gibraltar i Portugal: 130,01 €
Resta d'Europa: 208,01 €
Amèrica i Àfrica: 243,11 €
Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Francesc, un veritable germà

Satisfacció dels bisbes catalans per la visita «ad limina»

Mercedes De La Torre

Ciutat del Vaticà

Fotos: MCS Arquebisbat Tarragona

Els pastors catalans van fer la visita *ad limina apostolorum* al Vaticà del 3 al 8 de març. La delegació catalana, formada per dotze bisbes, va ser encapçalada pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i per Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona.

La visita *ad limina apostolorum* té com a objectiu la veneració dels sepulcres dels apòstols Pere i Pau, així com la visita al Bisbe de Roma i Successor de Sant Pere. També s'aprofita per visitar alguns dicasteris de la Cúria romana que tenen competència sobre temes i qüestions de la vida quotidiana de les diòcesis.

El cardenal Martínez Sistach, que ha assenyalat que ha estat una setmana molt intensa, va tenir el goig de presidir l'eucaristia a la basílica de Sant Pere del Vaticà, a la cripta i tocant el sepulcre de l'apòstol, i també a la basílica de Sant Pau Extramurs.

Així mateix, els bisbes catalans van visitar les dues basíliques majors de Sant Joan del Laterà i Santa Maria la Major. També van tenir ocasió de visitar la basílica de Sant Sebastià de les Catacumbes, que fins al segle XII s'anomenava dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau. Segons la tradició, els seus cossos van estar un temps a les catacumbes d'aquesta basílica —de la qual Martínez Sistach és titular des del consistori del 2007 quan el papa Benet XVI el va crear cardenal.

L'arquebisbe de Barcelona ha afirmat també que «en les celebracions religioses i en les visites al papa Francesc i a les congregacions i consells, hem tingut molt presents els nostres benvolguts diocesans, pensant en ells i pregant per ells». Els bisbes de les províncies eclesiàstiques de Barcelona i de Tarragona han visitat la Congregació dels Bisbes, del Clergat, dels Religiosos, del Culte i Sagraments, els Consells per als Laics, per a la Cultura i per a la Nova Evangelització i la Secretaria d'Estat.

Discurs del papa Francesc

A l'inici de la visita *ad limina*, el papa Francesc va rebre en audiència els bisbes catalans el dilluns 3 de març, juntament amb tots els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola.

Durant la trobada, el Papa va fer referència a la situació de la «indiferència religiosa de molts batejats i la cultura secularista que arracona Déu en la vida privada i l'exclou de l'àmbit públic». El Pontífex «va recordar les nostres arrels cristianes i com hem de fer germinar aquestes llavors amb l'anunci valent i veraç de l'Evangelí», ha explicat l'arquebisbe de Barcelona.

El Papa també va parlar de la ne-

cessitat de posar les Esglésies en un autèntic estat de missió permanent, i de donar molta importància al procés d'iniciació cristiana. «No es va oblidar del matrimoni i de la família, tot preparant els joves per contreure matrimoni cristià i acompanyant les famílies», ha afegit el cardenal de Barcelona, en referència als dos propers Sinodes dels Bisbes. En acabar, el Papa va abordar el tema de la pastoral vocacional i va recordar l'amor i el servei als pobres que és signe del Regne de Déu.

Pare i germà gran

El divendres 7 de març el papa Francesc va rebre la delegació dels dotze bisbes catalans, juntament amb els emèrits, en audiència al Palau Apostòlic vaticà. Sobre aquesta trobada, que va durar 1 hora i 45 minuts, el cardenal Martínez Sistach ha afirmat que va anar «molt bé, en sortim molt contents».

La trobada dels bisbes amb el Papa «ha estat la corona de la visita *ad limina*», ha precisat l'arquebisbe de Barcelona. «Durant molt de temps —ha afegit— hem estat al voltant del pare i germà gran que ens ha escoltat, ens ha parlat, aconsellat, animat i ha compartit amb afecte els nostres

«Els bisbes han convidat el Papa a Barcelona, Manresa i Montserrat»

desitjos, il·lusions, dificultats, reptes i disgustos pastorals (...) El temps s'ha fet curt.»

A més, segons ha explicat el cardenal Martínez Sistach, els bisbes catalans van agrair al Papa el primer any del seu pontificat i tot el que està fent amb generositat, coherència, valentia i decisió en bé de l'Església: «Les seves paraules i els seus gestos engresquen moltíssimes persones creients i no creients, i han acostat a l'Església moltíssimes persones que n'estaven allunyades.»

«Em vaig atrevir a recordar al Sant Pare el que va dir als cardenals al sopar del dia en què el vam escollir: "Que Déu us perdoni el que heu fet amb mi." Li vaig dir que segur que el Senyor ens ha perdonat per totes les coses bones que ell està fent en bé

de l'Església», ha confiat l'arquebisbe de Barcelona. A més ha revelat que els bisbes catalans l'han convidat a Barcelona, a Manresa i Montserrat, «llocs molt ignasians». També ha confirmat que durant l'audiència privada que va tenir lloc el 6 de setembre del 2013 el va convidar a visitar la basílica de la Sagrada Família.

La trobada amb el Papa ha estat «inoblidable», segons ha expressat el cardenal Martínez Sistach: «Hem tractat de les nostres Esglésies i de tots els aspectes que incideixen en la pastoral: el religiós, espiritual, cultural, social, institucional, polític, etc., i s'ha posat en relleu el que fa l'Església a través de Càritas, parròquies i altres realitats per ajudar les persones i famílies en aquest temps de crisi econòmica.»

En acabar l'audiència els bisbes catalans li van regalar els documents del Magisteri de l'Església del Pontificat de Benet XVI i del papa Francesc (inclosa l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*) en castellà i català així com també la col·lecció Clàssics del Cristianisme del Segle XX.

Sobre el contingut de les converses, els prelatos catalans van tractar especialment el tema de l'«atenció propra i afectuosa als sacerdots com a col·laboradors del ministeri del bisbe, així

com la conveniència d'algun tipus de vida en comú entre ells». Francesc va valorar el treball pastoral que des del Concili Vaticà II estan fent conjuntament els bisbes de Catalunya.

El clima de la trobada va ser d'«una gran proximitat que inspira confiança i amb la qual és fàcil la comunicació», alhora que el Papa els va cedir «la iniciativa de la temàtica de la trobada».

Fruits de la visita

El cardenal Martínez Sistach espera que després d'«aquesta trobada entranyable», els bisbes catalans imitaran el Papa per acollir «tothom que ens ho demani». Les visites als dicasteris «incidiran, sens dubte, en la programació i activitat pastoral de les nostres Esglésies diocesanes».

Finalment, l'arquebisbe de Barcelona ha explicat que el gran repte «és la tasca urgent de l'evangelització». Tal com ha ressaltat el Bisbe de Roma, «aquest repte és comú a tot Europa occidental». «El Sant Pare—ha dit també el purpurat barceloní— ens ha animat a continuar treballant com ho estem fent per viure l'alegria de l'evangelització.»

«Amb les seves paraules properes i entenedores, Francesc marca tot un estil pastoral que de mica en mica amara les nostres diòcesis i els nostres agents pastorals: una Església propera, misericordiosa, de sortida, per adreçar-se a les perifèries geogràfiques i existencials, una Església que és mare i mestra, que és la casa oberta del Pare.»

Anunci de l'Evangeli

Per la seva part, l'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan Enric Vives, ha assenyalat que «el format que ha escollit el Papa per entrevistar-se amb els bisbes és realment molt bonic, de germà gran entre germans menors, tots germans per servir el Poble de Déu, juntament amb Pere, sota el guiatge de Pere, i sempre en comunió amb ell».

Segons ha destacat l'arquebisbe Vives, la visita als dicasteris també ha estat «un moment intens per conèixer tant la vida de les nostres diòcesis com aquelles directrius de tipus pastoral o d'altre tipus que cadascun dels dicasteris que hem visitat ens han donat».

En aquesta línia, Mons. Vives ha precisat que «tant el Sant Pare com els dicasteris han insistit moltíssim en l'amor als sacerdots, el servei pastoral del bisbe, l'amor a la Veritat i l'aportació al món d'avui, que és un món que té el perill de ser molt contrari i poc permeable al missatge de l'Evangeli. Tot això ha estat molt present durant aquesta visita *ad limina*».

Sobre la trobada a l'església de Sant Sebastià de les Catacumbes ha assenyalat que, després de celebrar l'Eucaristia, el cardenal Martínez Sistach els va convidar «a un bonic dinar de germanor». «Han estat uns dies molt entranyables—ha afegit—, molt intensos i, tornem amb molt de goig a les nostres diòcesis.»

En l'audiència, l'arquebisbe d'Urgell li va regalar al Papa, en nom

En la Congregació vaticana per als Bisbes.

Els prelats catalans van celebrar Dimecres de Cendra amb el Papa.

La visita *ad limina apostolorum* que els nostres bisbes han portat a terme del 3 al 8 de març ha estat un moment intens d'experiència de la catolicitat de les Esglésies diocesanes que peregrinen a Catalunya, així com també d'unitat amb el Successor de Pere, el Bisbe de Roma, que presideix i confirma la comunió catòlica i apostòlica de totes les Esglésies esteses d'Orient fins a Occident.

Penso que la imatge més significativa d'aquesta visita es troba en el moment en què els dotze bisbes de les províncies eclesiàstiques Tarraconense i de Barcelona, més els bisbes emèrits de Solsona i Girona, seuen al voltant del papa Francesc, i durant una hora i mitja l'escolten i parlen amb ell de tots els aspectes que afecten la vida de les seves Esglésies diocesanes i especialment de l'evangelització del nostre poble, del qual els bisbes en són pastors, i autèntics mestres de la fe.

La fotografia dels nostres bisbes junts amb el papa Francesc té un profund simbolisme que em fa pensar que les deu Esglésies que tenen la seu a Catalunya volen mantenir viva la comunió interdiocesana, així com també una acció pastoral ben coordinada entre elles, en comunió fraterna amb tota l'Església Santa de Déu.

A la sortida d'aquesta «entranyable trobada» amb el Sant Pare, els nostres bisbes expressaven joiosament que havien trobat en el papa Francesc un veritable germà que els havia fet sentir la «joia de l'Evangeli» i alhora els havia instat, com «Pau, l'apòstol del nostre poble», a «transmetre el tresor de la Fe» i a treballar «al servei del nostre poble» per tal d'anunciar, sense defallir, «l'Evangeli amb nou ardor».

NORBERT MIRACLE, vicesecretari de la CET

«Han parlat de la conveniència d'algun tipus de vida en comú entre els sacerdots»

d'Andorra, una imatge de Nostra Senyora de Meritxell feta pels interns de la presó d'Andorra. «Al Papa li ha encantat—va acabar dient—, un regal humil però molt significatiu d'aquells que pateixen i que es troben avui a les perifèries.»

Exercicis Espirituals fora del Vaticà

Francesc celebra el seu primer any de pontificat de recés a Ariccia

Redacció

Fidel a la tradició rebuda a la Companyia de Jesús, el papa Francesc ha decidit celebrar enguany els Exercicis Espirituals de Quaresma fora del Vaticà. Trenca així amb el costum recent de fer-los al palau apostòlic. L'objectiu ha estat que tant ell com la Cúria romana es puguin allunyar durant uns dies de les activitats habituals per poder-se dedicar amb més recolliment al silenci i a la pregària. «Proposar els Exercicis Espirituals —assenyalava el Papa pocs dies abans de començar els seus— significa convidar a una experiència de Déu, del seu amor i de la seva bellesa. Qui viu els exercicis espirituals, experimenta l'atracció, la fascinació de Déu, i torna renovat i transfigurat a la vida habitual, al ministeri, a les relacions quotidianes, portant amb ell la fragància de Crist.»

El lloc de recés triat ha estat la Casa del Diví Mestre, dels paulins, situada uns 30 quilòmetres al sud de Roma, a Ariccia. Es tracta d'un lloc apartat, silenciós i també senzill, enmig de la natura. Els Exercicis Espirituals celebrats del 9 al 14 de març han tractat sobre *La purificació del cor* i han estat predicats pel sacerdot romà Angelo de Donatis, rector de San Marco de Campidoglio. Donatis és un dels sets sacerdots romans dedicats a tasques

de caritat i formació. També va ser director espiritual del Seminari Romà Major.

Esperit de família

Juntament amb Francesc, uns vuitanta membres de la Cúria romana han anat a Ariccia per participar en els Exercicis Espirituals de Quaresma. Ho van fer tots junts en autobús,

oferint de nou una imatge curiosa del Papa com a pastor que camina enmig del seu poble. «La decisió d'anar en autobús a Ariccia és una cosa molt simpàtica —ha declarat a la televisió italiana Mons. Mario Toso, secretari de Justícia i Pau—, és la demostració que s'està en família, que som una caravana de Déu, és a dir, persones que treballen per una mateixa causa, estimant Jesucrist per sobre de tota

la resta, servint l'Església, servint la humanitat.» El bisbe salesià també va confirmar que cada participant ha pagat personalment la seva estada a la casa d'espiritualitat. Una casa, d'altra banda, que respon als canons de la sobrietat i senzillesa d'aquesta mena d'equipaments. Un edredó de llana, un llit de fusta i un escriptori amb una Bíblia són els elements que formen les modestes habitacions que han fet servir el Papa i la resta d'exercitants aquests dies de preparació per a Setmana Santa.

Les jornades dels Exercicis han començat a les 7.30 amb la celebració de l'Eucaristia. Han comptat

amb dues meditacions diàries, a les 9.30 i a les 16.00, i un temps dedicat a l'adoració eucarística, a partir de les 18.00 h. El 13 de març, aniversari de l'elecció com a Successor de Pere, Francesc el va passar en pregària, de recés, subratllant així de nou la importància decisiva de la unió amb Jesucrist per desenvolupar amb fidelitat la tasca de dirigir l'Església catòlica.

Pocs dies abans d'anar cap a Ariccia per participar en els Exercicis Espirituals, una nova entrevista al papa Francesc era publicada a la premsa italiana, aquesta vegada al *Corriere della Sera*. L'objectiu era fer balanç del seu primer any de pontificat. «Jo només faig balanços cada 15 dies, amb el meu confessor», va assenyalar rialler el Papa per començar.

Preguntat per Ferruccio de Bortoli, director del *Corriere*, per la *francesc-mania*, el Papa ha parlat també de la seva imatge pública i ha assenyalat que no li agraden «les interpretacions ideològiques, una certa mitologia del papa Francesc». «Quan es diu, per exemple, que surto de nit del Vaticà per anar a donar menjar als captaires de Via Ottaviano... Mai no em passaria pel cap —afegeix Francesc—. Sigmund Freud deia, si no m'equivoco, que en tota idealització hi ha una agressió. Pintar el Papa com si fos una mena de *superman*, una mena d'estrella, em resulta ofensiu. El Papa és un home que riu, plora, dorm tranquil i té amics com tothom. És una persona normal.»

Les floretes del Papa

El «Pobrissó de Roma»

Tot bon cristià sap que sant Francesc d'Assís és conegut com el «pobrissó d'Assís». Qui sap si amb el temps, el Papa actual serà conegut com el «pobrissó de Roma». Si des del començament el nou Pontífex s'ha donat a conèixer com a Bisbe de Roma, també repeteix que ho vol ser d'una «Església dels pobres». És la seva obsessió, el seu desig. I encara més: el seu testimoni.

El papa Francesc parla, escriu i practica aquella pobresa evangèlica de Jesús pobre que predicava i practicava el sant d'Assís. Per això va escollir el nom de Francesc. I per ser més contundent i precís, aquest Papa es val de paraules, fets, escenes puntuals. A vegades també fa servir la història per subratllar el mèrit de l'austeritat evangèlica, així com per condemnar la corrupció dels poderosos.

En unes paraules dirigides a la plaça de Sant Pere a un grup de moviments eclesials, els va parlar, entre altres coses, de la pobresa. Es va referir al fet històric de la construcció de la torre de Babel. Primer de tot,

s'havien de fer maons: buscar terra, pastar el fang, portar palla i després al forn. I quan els maons estaven fets i cuits s'havien de pujar fins al cim de la torre. El Papa explica la història: «Un maó era un tresor per la feina i la suor que es necessitava per fer-lo. Quan en queia un de la torre, era una desgràcia nacional i el treballador culpable era castigat severament. Resultava tan valuós un maó que, si queia, era tot un drama, mentre que si queia un treballador no passava res...» Francesc continua dient: «Això avui passa. Si les inversions dels bancs cauen una mica... tragèdia! Què cal fer? Però si moren de fam les persones, si no tenen res per menjar, si han perdut la salut o la feina, no passa res!... Aquesta és la gran crisi d'avui. És necessari una Església pobra per als pobres.»

Per al papa Francesc, més que «floretes d'olor», la misèria i tota mena d'adversitats són testimoni d'«espines doloroses» que pul·lulen pel jardí de la humanitat.

A lloança de Crist i del papa Francesc.

Francesc
Gamissans

En honor de santa Rita

El proper 22 de març, tercera **Xerrada ritiana**, preparatòria de la festa del 22 de maig. Parròquia de Sant Agustí (pl. Sant Agustí, 2, metro Liceu). Atenció al canvi d'horari: a causa del Pregó de la Setmana Santa (17 - 18.30 h). Eucaristia a les 19 h i a les 19.30, xerrada del P. Agustí A. Pérez, osa

club⁺amics

RECÉS QUARESMA

amb el bisbe auxiliar de Barcelona

Dissabte 5 d'abril de 2014

93 409 27 70

Sebastià Taltavull

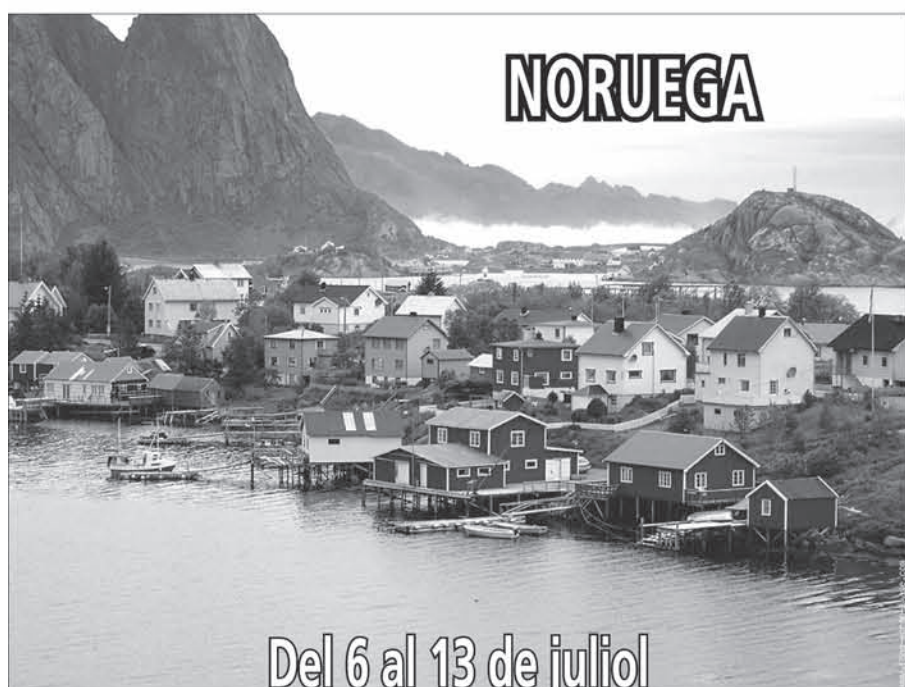
Pelegrinatges del 2014

BERLÍN IMPERIAL

Del 7 a l'11 d'abril
Escapada cultural

NORUEGA

Del 6 al 13 de juliol

ARMÈNIA

Del 4 al 15 d'agost

Un poble marcat per la fe

22-26 ABRIL — **PEREGRINACIÓ A FÀTIMA I PORTUGAL**

12-19 MAIG — **PEREGRINACIÓ A POLÒNIA**
(Ruta de Joan Pau II)

17-24 JUNY — **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA**

JUNY — **SICÍLIA I MALTA** La magna Catalonia

18-30 AGOST

ETIÒPIA. TRIBUS I CRISTIANS DEL SUD

2a Quinzena SETEMBRE — **NEPAL**

7-18 OCTUBRE — **PEREGRINACIÓ A CUBA**

Santuari de la Verge de la Caritat del Cobre i
ruta cultural en homenatge als indians

NOVEMBRE — **ÍNDIA AMB GOA**

DESEMBRE — **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA**

L'Església crida a la calma a Veneçuela

La inestabilitat creix pels enfrontaments entre opositors i partidaris del govern

Eduard Brufau

«Hem de rebaixar el nivell de violència que hi ha al país, cal que ho faci tothom. La crida és a deixar el llenguatge desafiant, a buscar i practicar el respecte.» Aquestes eren les paraules del cardenal arquebisbe de Caracas, Mons. Jorge Urosa Savino, arran de la violència que els darrers dies de febrer va deixar diversos morts i desenes de ferits a tot el país. Des del Vaticà, el Papa va expressar el desig «que cessi com més aviat millor les hostilitats, i que tot el poble veneçolà treballi per afavorir la reconciliació a través del perdó recíproc». L'Església catòlica està, doncs, molt preocupada per la divisió del país entre fidels del govern de Nicolás Maduro i l'oposició, encapçalada per Henrique Capriles.

La inestabilitat política a Veneçuela és una constant des de fa decennis. Però amb l'arribada al poder de Nicolás Maduro, que no sembla tenir la capacitat de lideratge del seu antecessor, el carismàtic i molt controvertit Hugo Chávez, el país s'encamina a passos gegantins al perillós abisme de la divisió interna i el caos. Els bisbes veneçolans, tot i les diferències importants que van tenir amb el govern de Chávez, s'han mostrat «disposats a participar en qualsevol esforç que es faci per trobar la pau. No tenim més armes que la paraula per convidar la gent a depositar les actituds violentes, la supèrbia i la ira. Tot això cal expulsar-ho del cor».

Divisió, crisi econòmica i violència

Des que el 1999 Hugo Chávez va ser escollit president, Veneçuela es va situar a la primera plana de la política internacional. El nou líder es va proposar revertir l'empobriment galopant del país i la creixent diferència econòmica i d'oportunitats entre rics i pobres. Per aconseguir-ho va recórrer a l'aliança amb Cuba i altres països llatinoamericans allunyats de l'òrbita dels Estats Units, com ara la Bolívia d'Evo Morales. Amb una actitud clarament populista, el nou socialisme de Chávez no dubtava a barrejar en els discursos i aparicions públiques les referències a Jesús i la Mare de Déu. També va iniciar programes d'educació que han aconseguit reduir les xifres d'analfabetisme. Amb tots aquests ingredients es va guanyar la devoció fervorosa de les classes populars empobrides. Però aquest paternalisme amb els pobres va anar en paral·lel a un estil autòritari i una continuïtat criminalització de l'oposició, amb tancament de mitjans de comunicació crítics amb el govern i expropiacions forçoses en nom de la nació bolivariana. El seu successor, Nicolás Maduro, ha continuat aquesta pressió sobre els dissidents.

Però l'esclat dels enfrontaments també té altres causes, com ara la greu crisi econòmica que travessa Veneçuela, i que en els darrers temps s'ha traduït en l'escassetat cíclica de productes i serveis bàsics. L'actitud del chavisme davant d'aquesta situació, atribuir-ho per sistema a un complot de

l'oposició i de països enemics, encara ha encès més els ànims de part de la població. Per si tot això no fos poc, el govern boliviari ha estat incapaç de reduir les insostenibles xifres de violència del país, que no han fet més que créixer durant tot aquest temps i que ara ja són unes de les més elevades del planeta. Segons dades de les Nacions Unides mentre que a Espanya hi ha 0,8 assassinats per cada 100.000 habitants, a Veneçuela l'índex és de 45, el quart més alt del món. Està fins i tot per davant de la veïna Colòmbia, amb un índex de 31, o de països amb una violència endèmica com ara el Congo, 30, o el Sudan, 24. Segons aquestes xifres a Veneçuela es produeix un assassinat cada 21 minuts.

La sortida a la tensa situació que viu el país no sembla fàcil. L'any que ve, si els esdeveniments no es precipiten, s'han de celebrar eleccions presidencials. No hi ha cap garantia, però, que els comicis serveixin per normalitzar el país. Fins i tot si guanyés el cap de l'oposició, Henrique Capriles, l'estabilitat estaria lluny d'estar assegurada per culpa de tota la tensió acumulada durant anys. D'altra banda si arribés a president es veuria si Capriles realment aplica la democràcia parlamentària que predica o si, com ha passat altres vegades en la història de Veneçuela, un cop al govern gestiona el país com si es tractés d'una possessió personal.

Preveient potser aquest futur incert el president Maduro va visitar l'estiu passat el papa Francesc. En un intent de guanyar-se suports internacionals i rebaixar la tensió amb els bisbes veneçolans, el delfí de Chávez va regalar al primer Papa llatinoamericà un retrat gegantí de Simón Bolívar. També va transmetre al Pontífex la il·lusió que faria a tot Veneçuela la beatificació de l'anomenat «metge del poble», el servent de Déu José Gregorio Hernández. Caldrà molta pregària i un miracle no només per a la beatificació, sinó també perquè Veneçuela trobi la pau.

CatalunyaCristiana

Subscriuiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP Tel. NIF

A/e:

☐ Edició paper 130€ ☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català ☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any ☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto ☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a: Catalunya Cristiana (Departament de Subscripcions) Comtes de Bell-lloc, 67-69 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«Volem viure pobres amb els pobres»

Rosaura de Jesús, responsable de les Germanetes de Jesús a Espanya i Portugal

Samuel Gutiérrez

Una Església pobra i per als pobres. El somni del papa Francesc es fa realitat en les germanetes de Jesús. La seva opció radical per la pobresa constitueix el nucli mateix del carisma inspirat pel germà Carles de Foucauld i la germaneta Madeleine de Jesús. Ens ho explica la germaneta Rosaura, filla de Corbera de Llobregat i responsable des de fa quatre anys de la Fraternitat a Espanya i Portugal. La major part de la seva vida, però, l'ha passat treballant en una empresa de neteja. I entre baieta i baieta, s'escapa a la presó de Màlaga, on ha trobat la seva particular «segona residència».

Fa més de 30 anys que ets germaneta de Jesús... Què et va atraure d'aquest carisma?

Vaig entrar a la fraternitat amb 26 anys. La vaig conèixer a través d'uns escrits de Carles de Foucauld a *Cavall Fort*. Era molt joveneta. Em va cridar molt l'atenció la radicalitat amb què aquest home va buscar l'Absolut de Déu. No es va conformar ni instal·lar, va continuar sempre buscant... Més tard, en el temps del discerniment vocacional, quan em vaig començar a plantejar què volia fer amb la meua vida, vaig conèixer el germà Adrià Trescents i vaig entrar en contacte amb el món de la marginació. Vaig sentir que allò era el que volia viure i un capellà amic em va animar a conèixer les Germanetes de Jesús. Realment el seu carisma responia molt bé al que estava buscant i bullia en el meu interior: «Sí, jo vull viure amb la gent; no vull fer res per als altres, sinó fer-ho amb ells. Vull ser una dona contemplativa enmig del món.»

Contemplativa enmig del món?

La gràcia i la gran aportació de la germaneta Madeleine de Jesús, fundadora de la Fraternitat, va ser treure la vida contemplativa de la clausura. El seu carisma, seguint les petjades del germà Carles de Foucauld, és una invitació a ser contemplatius enmig del món. La clau de la nostra vocació es troba a Natzaret. Jesús va viure 30 anys de vida oculta a Natzaret i només 3 anys de vida pública. Tinc la sensació que a l'Església potser ens hem fixat massa en la vida pública, però que hem aprofundit poc el que signifiquen aquests 30 anys de vida oculta a Natzaret sense que ningú l'identifiqués com a Fill de Déu. Aquest Natzaret del dia a dia, de dignificar el treball senzill, la vida de poble, les relacions d'amistat... Aquesta és la nostra espiritualitat! La nostra missió és viure com a contemplatives enmig del món, compartint el dia a dia amb els veïns i amics. El nostre apostolat és el de l'amistat. Volem proclamar l'Evangeli amb la nostra vida i això ha de ser una invitació a la resta de cristians a viure sempre connectats amb Déu.

Quin és el secret per ser contemplatives enmig d'un món cada vegada més ple de sorolls i impactes externs? Vosaltres, a més, viviu en barris no precisament tranquils...

L'únic secret és que Jesús és al

«Viure en un barri marginal com La Palmilla m'ajuda a comprendre millor l'Evangeli i entendre qui és Déu a la meua vida»

centre. La clau és la relació amb ell. És aquí on ens hi juguem l'equilibri. Si visc el dia a dia centrada en Jesucrist, puc fer tot el que calgui sense perdre la pau. M'agrada parlar de «la presència en la Presència», és a dir, viure present el qui és el gran Present. És aquest Déu Pare amorós de tots, que ho envaeix tot, i que està en el cor del meu germà! Amb les germanetes, vivint en petites comunitats ben modestes, he après a pregar pels carrers, a l'autobús, treballant... també a la capella amb el soroll de fons de les motos, la televisió o els crits de la canalla. «Pregar —com deia el germà Carles— és pensar en Déu estimant-lo.» Entenc

la contemplació com un enamorament. Per això si vius enamorada pots pregar en qualsevol lloc i situació. És a la vida on trobo Déu. Un Déu de comunió, de relació, d'amor.

Des de fa gairebé 25 anys vius a Màlaga, al barri de La Palmilla...

La Palmilla és un barri marginal com totes les perifèries del món. El fet de ser-hi des de fa tants anys et permet conèixer-ne les entranyes. És casa meua. Ja no sé qui ajuda a qui. Viure en un lloc com aquest m'ajuda a comprendre millor l'Evangeli i entendre qui és Déu a la meua vida.

Tot i comptar amb una carrera universitària, t'has dedicat gairebé tota la teua vida professional a la neteja. Com s'explica aquesta opció pels treballs més aparentment modestos?

Entenc que la nostra crida és difícil d'entendre, fins i tot dins de l'Església. Les germanetes hem optat per viure pobres amb els pobres. Per això acostumem a treballar en llocs ben senzills i poc qualificats, com ara fàbriques, empreses de neteja o al camp amb els temporers. Són llocs on el món religiós i l'Església no acostumen a ser-hi gaire presents. Jo no he tingut mai cap companya de feina que fos monja. Tant és així que les meves companyes de feina no es creuen que jo ho sóc. «Però monja catòlica?», em pregunten «Sí, sí», els dic, «catòlica de debò, de les del Papa de Roma». [Riu]

Realment és difícil de creure.

Les germanetes estem per fer el pont entre la realitat més crua del món, les perifèries, i l'Església. Aquesta gent no va a l'Església. Per això anem nosaltres a elles. I ho fem des de l'amistat i des de la vida. Moltes vegades casa nostra esdevé espontàniament un espai senzill de trobada i de pregària. Plorem, riem i preguem plegats, sense gaires formulismes. D'aquesta manera els intentem apropar la realitat eclesial i l'Evangeli, que és també seu i del qual sovint se senten exclosos. Perquè casa nostra és també Església. És veritat que el que fem no respon a l'estàndard d'eficiència que el món ens intenta imposar, però estic convençuda que així estem posant el nostre granet de sorra en la construcció del Regne: com es mesura l'amor, l'atenció, l'acollida? La gratuïtat és un valor clau en la meua vida.

Amb el Papa de la pobresa us deu sentir molt en sintonia...

Amb el papa Francesc ens sentim comodíssimes... El que hem viscut tota la vida ara el Papa ho subratlla dia rere dia. Quina alegria! Si vols compartir la vida dels pobres has de viure com ells. No podem muntar un convent que no sigui un pis com el de tothom al barri de La Palmilla! Seria una contradicció. Vivim sovint de lloguer, sense grans possessions... Compartim la vida de persones que viuen amb els 400 euros de la pensió no contributiva. La nostra preocupació no és resoldre problemes, sinó viure els problemes amb la gent. I intentar resoldre'ls junts. No tenim cap vareta màgica, però podem buscar plegats què podem fer. La nostra vocació és una mena de permanència de 24 hores. Però que no és permanència, perquè no fem cap sacrifici, aquesta és la nostra vida! És molt diferent venir a treballar al barri que viure en un barri com el nostre.

Implica molt desgast una opció de vida com la vostra?

La nostra vida viscuda des de l'Evangeli no només no provoca desgast, sinó que et dona una força que no hi ha qui l'aturi. Em sento més viva, motivada i enfortida que fa 30 anys. No sóc tan poruga com abans. Ara em canso més físicament, i els genolls em fan més mal, però no em sento desgastada. Una vida com la nostra no hauria de cansar. Per a mi és un camí que permet viure cada vegada més plenament l'experiència d'un Déu present en la vida i en la història. Això és fascinant! I si, a més, serveix perquè els altres tinguin més esperança, encara millor!

Les germanetes no tenen por de viure en barris com els que viviu?

Gens. Em sento més protegida al meu barri que al centre de Màlaga. A La Palmilla tothom m'estima. Quin mal m'han de fer! Estic exposada com qualsevol persona, però no més. No he tingut mai por, perquè és casa meua. Molta de la gent que hi viu són delinqüents, però són els nostres amics. Molta d'aquesta gent estaria disposada a donar la vida per nosaltres i m'agradaria poder dir que jo també per cadascun d'ells.

Llums enmig de la nit

Una iniciativa de nova evangelització nascuda a Itàlia s'estén per diverses diòcesis d'Espanya

Joan Piñol
Barcelona

«La nit és quan els nostres joves viuen i prenen les decisions més importants de la vida com ara a qui estimar, què provar, quines coses fer; i en aquests moments les esglésies estan tancades i els sacerdots dormint.» Amb aquest realisme s'expressa el sacerdot italià Andrea Brugnoli. Davant d'aquesta constatació, va posar en marxa un projecte d'evangelització que s'està estenent per Itàlia i Espanya. Són els anomenats «sentinelles del matí» que organitzen Una Llum en la Nit.

La proposta consisteix en una església oberta durant la nit, un grup de joves pregant davant del Santíssim i un altre grup anant per parelles pel carrer a convidar joves a entrar dins del temple. La premissa de la qual parteix Mn. Brugnoli és que «només els joves evangelitzen altres joves». Aquesta nova mentalitat ha tingut molt èxit a Itàlia i ara s'està estenent com una taca d'oli per tot l'Estat espanyol. Gràcies a l'impuls de Barcelona, que ha obert la porta a aquesta experiència i n'és la diòcesi pionera. L'experiència va començar a Roma el març del 1998, tot i que la primera Llum en la Nit com a tal es va celebrar el novembre del 1999 a Verona, d'on Mn. Brugnoli és capellà.

Essencialment, la iniciativa vol despertar el desig d'evangelització entre els batejats. Els primers beneficiats són els mateixos participants que, en paraules del sacerdot italià, aprenen a perdre la por de parlar de Jesús obertament. La idea és crear nuclis de sentinelles, és a dir, joves evangelitzadors i renovats en la fe. Una Llum en la Nit no és un projecte aïllat. S'insereix en un seguit d'iniciatives que han sorgit, sobretot centrades en la secularitzada Europa, com ara Nit de Misericòrdia i els francesos Anuncio.

L'inici d'Una Llum en la Nit

L'experiència d'Una Llum en la Nit només s'havia realitzat fins ara a Itàlia a excepció de Niça, a la costa francesa, una vegada. El salt a l'Estat espanyol es va produir arran del Congrés de Nova Evangelització de Manresa que van organitzar els bisbats de Solsona i Vic el gener del 2012. Allà van convidar Mn. Brugnoli a fer una conferència i explicar la seva iniciativa.

La Delegació de Joventut de Barcelona es va engrescar i van fer el Curs Base mesos després. Al maig d'aquell any van celebrar la primera Llum en la Nit. Actualment ja se n'han dut a terme 9 més. La Delegació de Joventut de Barcelona, amb el seu delegat, Mn. Bruno Bérchez, al capdavant, s'hi ha sumat amb ganes. L'experiència ha deixat uns fruits molt bons. Els sentinelles no són un moviment religiós i facilita que joves catòlics de diferents sensibilitats s'ajuntin puntualment per fer una experiència d'evangelització.

Així doncs, com s'ha anat estenent

Agustí Codinach

per Espanya el projecte? Ha estat un procés lent i mogut per algunes casualitats i l'interès dels joves. Mn. Andrea Brugnoli va ser convidat al Congrés de Pastoral de Joventut que es va celebrar a València el novembre del 2012. Una trentena de joves de Barcelona van ajudar allà Mn. Brugnoli a explicar en què consisteix Una Llum en la Nit. Al congrés hi assistien els delegats de Joventut de tot l'Estat i el projecte es va expandir gràcies al boca orella i a l'interès de molts capellans joves.

En l'actualitat, diverses diòcesis han dut a terme Una Llum en la Nit. Són, a part de Barcelona, Astorga, Valladolid i Madrid. Santiago de Compostel·la i Toledo s'estan preparant i ja han fet el curs base. A Itàlia actualment hi ha 22 diòcesis en què s'organitza periòdicament.

Sortir a evangelitzar

Andrea Brugnoli és un italià de soca-rel, cosa que s'aprecia en el sentit de l'humor, el ferm activisme i un cert desvergonyiment. Una de les iniciatives més espectaculars que fan és el Summer Event. Es tracta d'evangelitzar a la platja, amb sacerdots confessant a la sorra i joves parlant de Crist als banyistes. Un grup de Barcelona va participar al Summer Event de l'estiu passat i va quedar impressionat. No són gaires —una setantena— però els mou una fe molt forta i una gran preparació espiritual.

El delegat de Joves de la diòcesi d'Astorga, Mn. Enrique Prieto, havia conegut els sentinelles al Congrés de València i va anar al Summer Event amb alguns joves i seminaristes del seu bisbat. «Allà vaig descobrir una manera nova de fer les coses amb l'acollida humana de sortir a la platja a

«La iniciativa fa gairebé dos anys que es fa a Barcelona i ara comença a Valladolid, Madrid, Toledo, Astorga i Santiago»

confessar que em va fer veure que Déu ens convida a sortir al carrer», explica Mn. Prieto. En aquest sentit, aquesta iniciativa s'insereix perfectament en allò que el papa Francesc anomena ser «*callejeros* de la fe». Sortir fora a anunciar l'Evangeli sense por, allà on calgui i emprant nous mètodes. Nova Evangelització a la italiana: sense vergonya, al carrer i en ambient de festa.

Els sentinelles també reben una formació abans d'evangelitzar. Don Andrea personalment forma el grup a la seva diòcesi d'origen en el que es coneix com un curs base: un cap de setmana d'intensa pregària i activitats de formació. Un dels joves de Barcelona que va participar al curs base que es va fer a Castellnou de Bages el 2012 explica que va ser una experiència transformadora. «Fins llavors potser era cristià per tradició però aquells dies em van canviar i vaig descobrir una fe molt viva», explica.

La clau de l'èxit d'aquesta iniciativa és el seu atractiu per als joves tal com

explica Mn. Prieto. «Una Llum en la nit té tota una estètica i un contingut que atrau i fa fàcil allò difícil perquè obre una manera de fer a la qual no estem acostumats: una Església que surt al carrer, el primer anunci i l'encontre amb Jesús.»

L'enllaç de Mn. Brugnoli a Espanya és la responsable dels sentinelles de Madrid: Eva Rodrigo. Aquesta noia que pertany a l'Acció Catòlica es felicita de com evoluciona la iniciativa. «El projecte Sentinelles és una ajuda genial per formar-nos en la Nova Evangelització i llançar-nos a parlar de Crist», explica.

Les diferents diòcesis han seguit el seu camí. La diòcesi d'Astorga, a la província de Lleó, va organitzar la primera Llum en la Nit el 28 de desembre passat a la ciutat de Ponferrada. Una trentena de joves hi van participar i va tenir un èxit considerable tractant-se d'una diòcesi rural amb només 250 mil habitants. La diòcesi de Valladolid va organitzar la primera Una Llum en la Nit el 14 de desembre passat.

Entre el 24 i el 26 de gener s'ha fet el curs base a Santiago de Compostel·la i a Toledo l'han dut a terme entre el 14 i el 16 de febrer. A Barcelona aquest curs s'han previst cinc jornades d'Una Llum en la Nit.

Mn. Prieto reconeix que aquesta iniciativa pretén despertar els joves catòlics. En una diòcesi com la seva, rural i força envellida, la realitat de la pastoral de Joventut és complicada. «Però aquells que han descobert la fe i han tingut un encontre amb Crist són molt apostòlics i amb moltes ganes de fer coses. En ells està la nostra esperança», explica amb optimisme. Una Llum en la Nit els proporciona un mètode per desplegar aquestes ganes d'evangelitzar.

Punt de vista

Xavier Alonso
Fundació Migra Studium

Ceuta. Reflexió cristiana (i 2)

A aquestes alçades Europa sap ja dues grans veritats de política migratòria. La primera és que no és possible una política d'immigració basada únicament en el control de les fronteres. La política, per ser eficaç, s'ha de basar en un conjunt de coses ben fetes: bons serveis consulars i de gestió de visats i autoritzacions, integració social al país de destí, atribució progressiva de drets a les persones estrangeres, fins a arribar al dret de vot. I, fins i tot, la «qualitat», la dignitat, les garanties, el tracte humà, s'han de posar en les parts més dures de la política migratòria: als trasllats forçosos amb avions, a les identificacions policials de la identitat quan els paren als nostres carrers. Cal estar en la denúncia, en la lluita política, en els *lobbies* nacionals i internacionals, en la feina més arranjada de terra: pisos d'acollida, reforç escolar, apoderament de les dones, lluita contra l'ablació, ensenyament de les llengües, acompanyant als que cullen fruita dolça sota el sol d'agost, acompanyant la gent tancada als CIE i que serà expulsada. La política migratòria té dimensions amables i d'altres de molt dures, i totes elles són indivisibles i susceptibles de dignificació. Durant molts anys, els països europeus patíem de visions parcials: els espanyols pensaven la política com si la immigració fos només laboral; els catalans, com si tot fos integració social; els francesos, com si tot fos adaptar-se a la seva cultura. El 1999 el Consell Europeu va prendre l'acord de Tampere (Finlàndia), on potser per primer cop es va fixar una declaració *integral* de la política migratòria. Perquè com que la persona té moltes necessitats, la política ha de tenir moltes dimensions. Espanya va assumir aquesta política. Per exemple, ha fet convenis migratoris amb Mali, Senegal, Gàmbia, Cap Verd, Guinea Bissau... I s'hi parla d'expulsions, sí, però també de selecció de treballadors en origen, d'integració social... Voldríem que aquests convenis s'apliquessin, i que no calgués que la gent arriqués la vida travessant el desert, traficada per màfies... L'altra gran veritat de política d'immigració és que

aquesta, per molt integral que sigui, no és suficient. La política, en els termes de Tampere, s'ha de sumar a les altres polítiques: s'han de mirar de fomentar, alhora, els drets humans dels països d'origen, les seves economies, els intercanvis comercials, els processos electorals. Precisament a causa de les morts de subsaharians a Ceuta el 2005, el Govern Zapatero va reeixir a aprovar el «Plan África» (2006-2008), amb aquest enfocament tan ampli però tan necessari. Ara, l'actual Govern ha abandonat el Pla —n'hi va haver una segona versió (2009)—, i s'ha tornat a trobar amb la mateixa tragèdia...

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral
de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Antropologia

El capítol 10 del llibre dels Proverbis, de l'Antic Testament, exposa una antropologia o tractat de com ha de ser l'home. Ho fa contrastant el just i l'injust. Un text bíblic que crida l'atenció i que marca el camí dels bons. Com han de ser els justos o savis?

La persona va segura si actua amb franquesa; el qui avisa a la cara dona pau; la boca del just no porta violència; l'amor excusa les faltes; els llavis del reflexiu duen saviesa.

(Cito textualment: «A l'esquena de l'irreflexiu li cal el bastó»). L'assenyat guarda la saviesa i, deixant-se corregir, camina per la vida.

L'escriptor bíblic s'esplaiava negativament. És dur

amb l'injust: «Llavi fals, odi amagat; qui fa córrer calúmnies no té seny. Si enraones massa, no hi faltarà la culpa; domina la llengua i seràs prudent. El cor de l'injust no val un ral.»

Novament la referència, amb contrast, és dirigida al just. Un s'enriqueix per la benedicció divina, i no pas pel propi esforç. La saviesa és la diversió del bo. Després de la tempesta, es mantenen els fonaments del just. («Envia un peresós, i et serà vinagre a les dents i fum als ulls.»)

Encara insisteix l'hagiògraf o escriptor inspirat. L'esperança dels justos els fa alegres. El Senyor n'és la fortalesa, el refugi. El just no cau espiritualment... «La benevolença regalima dels llavis del just.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Amiens

Recordava que era molt gran. Més tard vaig saber que Pierre l'Ermite havia nascut en aquesta ciutat, aquell que, amb la seva pobra vestidura, la seva predicació, que avui titllaríem de fanàtica i al crit de «Déu ho vol», va revolucionar mitja Europa i van marxar a Terra Santa, amb la pretensió de recuperar el Sant Sepulcre, vetat per l'ocupació musulmana. Situats mentalment a la catedral, si un avanç cap al centre, a terra hi veurà un laberint. No és l'únic cas existent. Per a mi, un laberint és curiositat pura, com ho pot ser uns encreuats. En aquells temps, sembla que era un signe eloqüent de la dificultat d'arribar a l'eternitat feliç.

Segons s'explica, el canonge croat W. de Santon se'n va endur la relíquia del crani de Joan Baptista. Ràpidament es va convertir en objecte de pelegrinatge i de presents de prínceps i nobles. Si de sepultura del cos del Precursor només n'hi ha una, a Sebastiye, el seu cap es «conserva» en diferents llocs. El que hi ha a Reims, no és autèntic, està demostrat. Però, la pietat és una cosa seriosa que un ha d'acceptar i que no és màgia. En els primers segles, l'Eucaristia es guardava per als malalts i els presoners. Amb el temps, l'Església va ser conscient que la presència sacramental mereixia adoració. Va sortir de les «caixes fortes» i es va mostrar als sagraris i als coloms eucarístics. Aquests segons eren de metall, i a l'interior guardaven l'Eucaristia de Pa. Penjaven d'una cadena. Avui dia a l'Església llatina estan prohibits, a excepció dels oratoris privats. Es temia que algú en trenqués la cadena i s'emportés el recipient i el contingut. A mi no m'agraden gens els que he vist, però, a Amiens, es conserva un exemplar que penja de quatre cadenes. El colom, en aquest cas, té les ales obertes. Estèticament és una preciositat i la col·locació al centre del retaule és molt encertada.

Quan un visita llocs tan grans, fàcilment l'impacta l'interior i res més. França va patir la Revolució que políticament els enorgulleix, però que va suposar una gran devastació de la religiositat. I, si l'impacte encara ressona, cal reconèixer que hi ha un renaixement que respon a diferents carismes. D'aquest lloc que m'ocupa, he de reconèixer que han sabut ambientar racons amb indicacions, imatges i pregàries que, quan un s'hi refugia, se sent inclinat a l'adoració i la pregària personal. Quan surts de la catedral, hom mira les imatges dels trencallums i les situades als costats i a sobre, i les contempla no com escultures, sinó com un missatge. Un dels temes que vull recordar és el del Judici Final.

El nostre avui se sent responsable del futur. El perill de contaminació nuclear frena la construcció de centrals d'aquesta tecnologia. Preocupa també el forat de la capa d'ozó. Analògicament, i en pla molt superior, l'Església es va preocupar de la intoxicació espiritual. M'aturo en els relleus d'Amiens. L'àngel amb la trompeta crida al Judici, i els homes despullats, desprotegits, res d'exhibicions eròtiques, acudeixen a examinar-se. L'escena es contempla i un reflexiona. I, en conseqüència, ha de deliberar meticulosament, com es controlen periòdicament els gasos del tub d'escapament dels nostres vehicles. No hem de mirar amb curiositat, ni morbositat. L'estil del nu d'aquell temps era diferent del de la Grècia clàssica o del de Roden, per posar uns exemples.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

El mòbil com a metàfora espiritual

El Mobile World Congress és el millor aparador per conèixer els progressos de la telefonia mòbil i endevinar línies de futur. Aquest artefacte representa la consolidació de l'individualisme, malgrat que et permet connectar amb tot el món. Amb un mòbil ho pots fer tot. Sense ell, no pots fer res. Però hi ha dos punts que encara no s'han resolt de manera satisfactòria: la cobertura i la bateria. Sense cobertura no hi ha connexió. Sense bateria, tampoc. Aquestes dues característiques tenen una correspondència simbòlica amb el món espiritual. En la comunicació amb Déu, cobertura i bateria són dos requisits indispensables. Primer, la cobertura. Pot semblar contradictori perquè Déu està a tot arreu. Les paraules de Pau encara ressonen a l'areòpag d'Atenes: «En ell vivim, ens movem i som» (Fets 17,28). No obstant això, hi ha experiències que pràcticament impossibiliten la vida espiritual. Quan l'ego es constitueix en el centre vital de la persona, no hi ha espai per a Déu ni per als altres. El narcisisme, l'orgull, l'auto-suficiència, impedeixen captar els senyals de l'Esperit. La fragilitat, en canvi, no. La insensibilitat envers el sofriment aliè indica manca de cobertura. La corrupció, la injustícia, l'afany de riqueses, la frivolitat, l'ansia de poder, la mentida... creen interferències i entorpeixen la comunicació espiritual. Potser es mantenen unes aparences, però no hi ha cap relació profunda.

Segon, la bateria. Amb tantes activitats com es poden fer amb el mòbil, la bateria es consumeix aviat. La connexió a internet, al wi-fi... esgoten les reserves amb celeritat. Per això, cal recarregar la bateria sovint. Els investigadors pensen en solucions que allarguin el temps de servei sense necessitat de recàrrega. En la vida espiritual, cal recarregar la bateria sovint. No és estrany que Pau escrivís:

«Per què el que apareix tan clar en el món de la tecnologia s'oblida sovint en el món de l'Esperit?»

«Pregueu sense interrupció» (1Te 5,17). Una vida espiritual, una vida cristiana consistent, requereix una alimentació contínua. Pregària, lectura espiritual, meditació, exercicis espirituals, silenci interior, vida en grup, rès dels salms, formació teològica, solidaritat, participació en activitats parroquials, celebració eucarística, sagraments, devocions com el Rosari... Totes aquestes pràctiques recarreguen la bateria. Unes

són de gran profunditat, però totes poden ser útils segons el procés de cadascun.

De què serveix el mòbil sense cobertura i sense càrrega a la bateria? No n'hi ha prou de tenir un artefacte. Cal poder-lo fer servir. En la vida espiritual passa el mateix. Qui afirma que és cristià, però no practica, què vol dir? No deu ser com tenir un mòbil sense cobertura ni bateria? La vida espiritual es debilita si no s'alimenta, així com tampoc no pot captar els missatges si viu en situacions sense cobertura. Per què el que apareix tan clar en el món de la tecnologia s'oblida sovint en el món de l'Esperit?

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

El dolor «sense nom» dels infants

Saber definir el nostre dolor, les nostres angoixes i les nostres preocupacions humanes és una qüestió de maduresa. Els infants i els adolescents tenen moltes dificultats per aclarir el seu interior i els motius dels seus patiments. Això, però, no els allibera de passar-s'ho malament sota l'aparença de passotisme.

Fa uns dies vaig tenir ocasió de comprovar-ho en una revisió dels comportaments que acostumen a fer els educadors de l'escola on col·laboro. L'actitud d'un d'aquells xavals feia dies que empitjorava. El més fàcil hauria estat el càstig o l'expulsió. Segurament això podia donar una mica de

«Avui dia, molts nois han de lluitar amb valentia per no deixar-se engolir per alguna banda»

més pau a la classe on cursava el noi, però no li seria de gaire profit per al seu canvi exterior, ni menys encara, interior. I els educadors opten sempre pel diàleg i la revisió dels actes amb les seves actituds. Un diàleg que es fa primer amb el protagonista dels fets i, si hi intervenen altres factors que afecten la classe, en una tutoria

grupal més enriquidora per a tots. Cadascú hi deia la seva. I després de diferents intervencions, es va arribar a una conclusió: aquell noi era víctima i culpable al mateix temps. Victima d'una «tribu urbana» que el feia servir per als seus interessos i culpable per deixar-se'n portar i no sortir d'aquella influència dolenta.

Quan el noi en qüestió es va veure acorralat per les raons dels seus companys, es va anar posant cada vegada més neguitós. He de confessar que vaig sentir angoixa en veure'n el patiment. Un company de la classe va intervenir: «Jo també vaig estar amb els "maras" durant un temps i em vaig tornar violent i un lladre... Però no sabia com sortir-ne, perquè coneixia les represàlies i tenia por. Va arribar un dia que vaig veure plorar la meua mare per culpa meua, i vaig dir que, passés el que passés, ho deixava. Em van molestar al començament, però em vaig defensar i... ara estic molt content, perquè sóc jo mateix i no el que em feia ser la banda.»

Altres nois van afegir arguments a favor de ser valent, de ser lliures, de no deixar-se portar per les males companyies... Un amic seu, argumentant amb tota naturalitat, li deia: «A mi també em volien enganxar, però no em vaig deixar convèncer, perquè ells van amb ganivets i violència. I jo només faig algunes coses d'aquestes com petits robatoris i baralles, però sense armes...» Jo me'ls mirava amb una compassió gran perquè recordava la meua infantesa tan cuidada i protegida i la comparava amb la d'aquells nois que, ja a la seva edat, han de lluitar amb valentia per no deixar-se engolir en la disbaixa organitzada de les bandes. La meua compassió va arribar al màxim quan vaig veure plorar l'«acusat» i tots els companys tractant de consolar-lo. Pobres víctimes de «la universitat del carrer»!

Zoom

Eduard Brufau

En el moment de tancar aquesta edició la situació a Ucraïna és de calma tensa. Al llarg dels propers dies es veurà què acaba passant a les regions de l'est i el sud de majoria russa, sobretot a Crimea, disposades a ser annexionades per Rússia. De moment el diàleg que la Santa Seu reclama a les parts encara no s'ha materialitzat.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos-en al telèfon: **934 092 810**
Fax: 934 092 775 -
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Des del monestir

Viure la mort

Temps enrere vaig tenir l'ocasió de veure una escena curiosa. En una rotunda de la meua ciutat hi havia un petit embús circulatori i els cotxes aturats començaren a tocar el clàxon amb insistència. Fins aquí res d'estrany. El que em va cridar l'atenció és que la retenció havia estat causada per un cotxe de morts que sortia d'una església que hi havia al costat, juntament amb els vehicles dels familiars que l'acompanyaven. Si em permeten l'expressió: em va caure l'ànima als peus. Quan la meua àvia de ciutat morí a casa, en mitja hora ja havia vingut el metge a certificar la defunció i els treballadors de la funerària s'havien endut el cos. En mitja hora més, una senyora ja ens havia ensenyat tots els catàlegs haguts i

per haver de coses que serien necessàries per a funeral. Per altra banda, quan va morir la meua altra àvia, aquesta en un poble, es deixà el cos a casa. Durant els dies de vetlla passaren moltes persones per allí a donar el condol. I el dia del funeral tothom es reuní al jardí per unir-se a la processó cap a l'església. El contrast de formes em sorprengué.

Dic tot això, perquè vivim en una societat que sembla que no vulgui saber res de la mort. Que l'oculta tant com pot. Els exemples que he posat del que passa a les ciutats en poden ser un bon testimoni, però en trobaríem encara molts d'altres. Paradoxalment, una altra forma d'eludir la mort que també utilitzem és la seva banalització.

Continuament veiem pel·lícules amb morts a tort i a dret, videojocs en què guanya el qui més mata, i el que és més trist, veiem cada dia notícies amb imatges de morts arreu del món... i continuem sopant tranquil·lament.

A ningú no li agrada la mort i no es tracta tampoc de viure obsessionats. Tanmateix, fer-ne experiència d'una manera lúcida ens pot ajudar a dur una vida millor i a créixer en la fe. Jesucrist ens ensenya que només a través de la Creu i de la mort podem arribar a la vida eterna. És llavors que sense por podem dir amb el compositor Gustav Mahler: «Allò que ha nascut, ha de morir! Allò que ha passat, ha de ressuscitar! Deixa de tremolar! Prepara't a viure!»

Bernat Juliol

Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Unir l'humà amb el diví

La paradoxa és una opinió certa però que sembla fora del sentit comú. Un raonament que condueix a dues conclusions contradictòries però del qual no podem prescindir, o una figura retòrica amb frases amb certa contradicció. Per exemple, parlar de Déu, com l'Omnipotent i Absolut, però alhora confessar que es va encarnar i va assumir amb Jesús de Nazaret la condició humana, va baixar als inferns, va prendre la carn humana, fràgil, relativa i contingent, és paradoxal. Succeeix igual amb la identitat cristiana: «Estar al món però sense ser del món» (Jn) La presència o actuació de Déu desborda, no encaixa del tot amb el món. La paradoxa en el raonament i el silenci en la mística són els camins «cap-a» o «des-del» Misteri. Sense recórrer o aprofundir en ells augmentem el risc de viure la fe de manera externa i parcial.

Tanmateix, estem convidats a experimentar-la

des del sofriment i l'alegria que la conformen, el silenci o l'anorreament, amb tota la complexitat i la tensió que això suposa. Ens sorprèn l'acció de Déu en aquest món. Ell treballa i habita en tota la realitat (la naturalesa, l'home, la història). Aquest Déu, Creador i Senyor, pot ser «descobert» en petits esdeveniments, en la vida diària, en tot el que fem i en el dolor i en els errors. El seu protagonisme en aquesta visió unitària sorprèn en deixar enrere aquell dualisme (profà-sagrà, natural-sobrenatural, món-Déu); podem arribar a ser «contemplatius en acció»; superant extrems i orgulls que, com a humans, tendim a construir: ocupar-nos de l'«espiritual» desvinculats dels «materials» problemes i reptes del món adolorit (de la injustícia, pobresa, corrupció); o, al contrari, distrets per un activisme irreflexiu que «treu» Déu de la història.

Veure Déu en totes les coses és l'experiència pro-

funda que pot capgirar i transformar la realitat; la vivència d'un Amor incondicional que convida a posar totes les capacitats al servei dels altres. Ignasi de Loiola tenia com a lema «A la major glòria de Déu» i, alhora, «Actua com si tot depengués de tu, confia com si tot depengués de Déu»; o en altres paraules «ser evangelitzats pels pobres» i, com es féu vida en Jesús de Natzeret: considerar l'home com a criatura —per i per a Déu— usant la creació per a la salvació; totes les coses són *mitjans* perquè l'home assoleixi la divinització o la felicitat; la finalitat per a la qual hem estat creats per Déu. La profunda llibertat davant les coses, persones, llocs, experiències és desitjar i triar el que millor condueix al destí per al qual hem estat creats. És la paradoxa viva: un estil peculiar de relacionar-nos amb el món, de pensar i viure, una mística de l'encarnació que uneix l'humà amb el diví.

F. Diego Espuny

Pedagog

Mirada al món

L'Iraq: terres de cristians confiscades

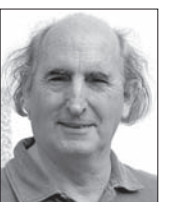
Afirmar que els cristians són perseguits, torturats i empresonats no és, malauradament, una notícia que escandalitzi l'opinió pública. Dia rere dia homes i dones de fe cristiana pateixen violència, maltractaments, són detinguts i sovint acaben morint. Per una única raó: ser cristians. El cristianisme posa les autoritats amb els pèls ericats, les atemoreix, els causa pànic. A Corea del Nord la difusió de literatura cristiana causa més agitació en els dictadors militars que no pas un debat sobre la bomba atòmica. A l'Aràbia Saudita s'esquincen les vestidures davant de qualsevol signe exterior cristià. Al Pakistan els actes de rebuig contra els cristians són el pa de cada dia. A Síria grups islamistes demanen als cristians que paguin l'impost previst per la llei islàmica (xaria) si volen continuar practicant la fe. A més, l'impost ha de ser en or perquè el

metall preciós és el que compta. A Malàisia es prohibeix als cristians escriure la paraula *Al·là*, perquè la magistratura ha sentenciat que el terme *Al·là* és monopoli dels musulmans. En quin país del món es prohibeix a un ciutadà fer servir una paraula que és al diccionari? És com lligar-li la llengua.

Això no obstant, no sembla que n'hi hagi prou de destruir les famílies cristianes, desarrelar-les de casa seva i ensorrar-los la vida per quedar-se amb el botí de les seves possessions. Ara l'en-vestida bàrbara contra els cristians va més enllà: depredar i confiscar la terra. Tancar-los definitivament la porta perquè mai més no arribin a ser propietaris de la terra dels seus avantpassats. És a dir, excloure'ls definitivament del país. Ho ha denunciat el diputat cristià Imad Yuhanna del

Moviment Democràtic Assiri (Zowaa) i membre del Parlament iraquí. Tot amb la complicitat d'administradors, el xantatge de notaris i la corrupció de funcionaris. Milers de cristians iraquians s'han vist obligats a abandonar els pobles i llogarets davant l'onada anorreadora de la *jihad* guerrera. Un projecte d'islamització progressiva, que té com a objectiu primordial transformar l'Iraq i el Llevant en un Estat islàmic. Els cristians de l'Iraq, com de tants països, són objecte de discriminació i odi, burles i agressió, terror i mort. Com si no pertanyessin als països que els van veure néixer. Però ni la història ni la cultura, i encara menys la llibertat i la dignitat dels cristians es troba en l'espai visual dels nous paladins del radicalisme islàmic. I aquest cop fins i tot confisquen les terres dels ciutadans cristians a l'Iraq.

Justo Lacunza Balda

Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Amor universal

Després de reconèixer les dimensions biològica, familiar i social de l'ésser humà, el quart element inherent a l'home i que assoleix la màxima expressió en el matrimoni i en la família natural és l'amor. L'ésser humà està fet per estimar. Com bé assenyalava Joan Pau II: «La sexualitat humana... comporta la capacitat d'expressar l'amor: aquest amor precisament en què l'home-persona esdevé do i —mitjançant aquest do— realitza el sentit mateix del seu ésser i existir.» De forma semblant, el papa emèrit Benet XVI afirma que «l'amor generós i indissoluble d'un home i una dona és el marc eficaç i el fonament de la vida humana en la seva gestació, en el seu naixement, en el seu creixement i en el seu terme natural».

Això mateix ho expressava el genetista americà, d'origen ucraïnès, Theodosius Dobzhansky (1900-1975), quan assenyalava que el comportament ètic és innat en cada persona i que es va forjar en l'espècie humana de la mateixa manera que moltes de les seves peculiaritats físiques, per «selecció natural». Opinava que allò més genuí i elevat de l'ètica humana és el manament de l'amor universal i el servei als altres, que se centra en la família com a cèl·lula de la societat.

JUAN GARCÍA
Càceres

Calladets

Callar resulta políticament correcte. Com més calladets, millor. Però no és fàcil conciliar el silenci amb la defensa del que cadascú entén que ha de defensar. En el

Fet religiós i social

Quan llegeixo els escrits de la germana Victòria Molins en aquest setmanari, sempre em fan recordar el que un amic sacerdot, al cel sia, em comentava: que el cristianisme és més un fet social, com mai n'hi ha hagut cap, que no pas una religió. Per descomptat que el fet religiós és molt important, per no dir imprescindible, però al davant hi hauria d'haver el fet social i al darrere, empenyent i molt fort, el fet religiós. Així mateix, m'agradaria que algun estudiós o teòleg hi fes algun comentari en profit de tots. Que Déu continuï ajudant la germana Victòria Molins en el seu delit social i religiós. Ben agraït de les seves col·laboracions.

XAVIER PUIGDEMONT
Amer (Girona)

context de la nostra societat, no es veu bé parlar a favor dels més febles, cosa estranya quan un dels seus postulats és defensar els drets de tothom. Però no és així.

Algunes afirmen que el cos és seu i fan amb ell el que volen. És una teoria que porta una rèplica: i el cos del no nascut, de qui és? Si és un altre cos i ho és amb les funcions pròpies i diferents del de la mare, que potser no té drets? Si va ser concebut sense haver-ho demanat, per què se li nega tirar endavant?

Avui dia, amb els coneixements que hi ha, no podem negar ni la seva realitat existencial, ni la seva totalitat com a ésser viu. Hi ha estudis que recullen com el no nascut reconeix la veu de la mare, percep la música i li complau, etc. No té manera de defensar-se. Tot un èxit de la nostra moderna societat, que torna a les conductes fosques dels temps de la ignorància pagana.

PAULITA INFANTES ESTEBAN
Barcelona

Instint i racionalitat

Fa pocs dies, mirant l'informatiu, vaig haver de prestar especial atenció perquè em pensava que estava mirant un altre programa. Tres o quatre notícies seguides tenien la mateixa temàtica: el sexe. Un professor assetjava les alumnes, un curset per ensenyar a ser prostituta, amb motiu d'un congrés internacional s'havien contractat més senyorettes als bars de companyia, l'educació sexual i reproductiva a les escoles, pedòfils a internet... Era el monotema. Últimament tot està contaminat per la sexualitat, que si bé forma part de la identitat dels éssers vius, no és l'única ni la més important. Per damunt de l'instint hi ha la racionalitat, que és el que caracteritza la nostra espècie humana. Seria convenient menys apologia del sexe, que, sens dubte, contribueix enormement a exacerbar l'instint en detriment de la racionalitat.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Cara de Quaresma?

Em va sorprendre l'expressió «cristians amb cara de Quaresma» que va fer servir el papa Francesc en la seva darrera exhortació apostòlica. En la meua joventut, efectivament, Quaresma s'associava a cares llargues i penúries, però d'ençà del Concili sempre se'ns ha donat una visió positiva d'aquest temps com un espai de conversió. Potser sí que la Quaresma és temps de «mala cara»? Com ho veu vostè?

L'expressió que va emprar el papa Francesc penso que és clara en el seu missatge: un cristià ha de manifestar la joia de la resurrecció en la seva vida i no pot anar pel món amb cara de disgust, de pena o, com vostè diu, amb una cara llarga... Jo crec que mai no s'hauria d'haver associat la Quaresma amb una realitat penosa que hem d'assumir amb desgrat. Ja Jesús, a l'Evangeli, ens posava en guàrdia de les cares llargues i de la hipocresia en les pràctiques penitencials de l'almoïna i la pregària. Recordem aquelles significatives expressions com «tu, perfuma't, arregla't...». És una llàstima que molta gent vegi la Quaresma com un temps de privacions i mortificacions que només ens amarguen la vida. Les pràctiques Quaresmals, en realitat, pretenen un canvi positiu en la nostra vida cristiana, créixer en la llibertat dels fills de Déu mitjançant la pregària, la caritat efectiva i les privacions saludables. Jo recomanaria emprendre el camí quaresmal amb l'actitud d'aquell que, adonant-se que s'ha engreixat molt, ha perdut la forma i la salut, s'apunta a un gimnàs per recuperar la forma i tenir un estil de vida més saludable. Quedo meravellat i sorprès en constatar les coses que arriba a fer la gent quan està motivada en aquest sentit: dieta amb moltes privacions, exercicis extenuants... No estalvien esforços ni sacrificis. Si ho haguessin de fer a contracor, per obligació, valga'm Déu els plans i gemecs que farien! Però ho fan amb gust, perquè estan motivats i, com es diu amb encert, quan hom sap el perquè, el com no troba gaires dificultats.

Crec que hauríem de recuperar les veritables motivacions de la Quaresma. En definitiva, es tracta de renovar la nostra vida cristiana, la nostra vocació baptismal, desempallegant-nos de rèmores i cadenes que no ens deixen créixer com a persones i com a cristians. Tots hauríem de fer el nostre *planning* personal de Quaresma: temps que dediquem a l'oració, diners que destinem a la caritat, punts febles de la nostra vida que cal reformar, dia i hora per fer una bona confessió que potser fa anys que espera... I no quedar-nos en bones paraules, sinó més aviat examinar diàriament els progressos... o retrocessos. Quaresma pot ser un moment apassionant!

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Retaule i misteri de Santa Maria vestida de dol

Joan Rosàs

Fotos: Miquel Tomeu

Un any més, i ja en fa prop de 400, vestiran l'antiga imatge de la Mare de Déu dels Dolors perquè surti pels carrers de Badalona la nit del Dijous Sant. Es tracta d'una cerimònia ancestral, estranya, carregada de simbolisme, conservada durant segles.

Quan la imatge va ser entallada, l'any 1628, la van començar a vestir amb un cerimonial barroc, similar al que aleshores s'utilitzava per a l'abillament de les reines de la casa d'Àustria. En un ambient on suren aromes exòtiques, davant dels seus servents però oculta als seus ulls, la reina del cel és mudada amb els seus millors vestits, mentre li adrecen cants i lloances.

La composició del perfum, el nombre de peces de roba i els seus colors, els cants... tot té, però, un alt contingut simbòlic. Sota l'aparença d'un ritual d'exaltació reial s'amaga un missatge espiritual sobre Maria, sobre l'Església i sobre la nostra vida de fe.

Davant de la necessitat de fer arribar als creients el ric missatge de la cerimònia sense intercalar-hi explicacions històriques o simbòliques que l'haguessin alterat, es van agafar tots els textos i ritus que s'havien conservat, i es van traspasar dins d'una representació on diversos personatges que després intervenen en la processó dialoguen entre ells i s'adrecen a Maria.

Acte sacramental contemporani

El resultat és un acte sacramental contemporani que utilitza tots els recursos a l'abast: teatre, poesia, música, dansa... per fer entrar els assistents en l'oració: el diàleg interior amb Déu. Es tracta, però, d'una oració que, a partir d'un origen tradicional, s'adreça a la sensibilitat i als problemes de la gent d'avui.

El muntatge és complex i hi estan implicades prop de cent persones, una part important de les quals intervenen des de les bambolines. Molts

«Diversos personatges que després intervenen en la processó dialoguen entre ells i s'adrecen a Maria»

són professionals que s'hi presten de bon grat. D'altres, la majoria, persones de bona voluntat. El resultat no pot ser, doncs, teatralment perfecte. Ben al contrari, és del tot vivencial. Ho és fins al punt que no hi ha espectadors. A través de recursos teatrals de referència barroca, com pot ser el joc de miralls, a través de la distribució escènica dels que hi intervenen i a través de la implicació col·lectiva en la pregària, tothom queda integrat en el retaule.

Cap recurs no és sobrer per obrir-nos a Déu i tots són emprats en aquesta representació. Això porta a un llenguatge escènic que no està constret per modes, tècniques o regles, sinó absolutament lliure, al servei d'un objectiu que transcendeix el teatre, la dansa, la música... El resultat als ulls del no creient és una representació abstracta, executada amb més o menys encert. Als ulls del creient és pura oració.

Des de la congregació de la Mare de Déu dels Dolors us convidem, doncs, el divendres 28 de març, a les 20.30, a la parròquia de Santa Maria, a pregar amb nosaltres. A pregar amb Maria. A pregar amb l'Església que està al peu de les creus, on el Crist continua crucificat en cada germà seu, en cada home i en cada dona dels nostres dies.

Retaule i misteri de Santa Maria vestida de dol

28 de març de 2014, a les 20.30h

Parròquia de Santa Maria de Badalona
Plaça Barberà s/n-carrer del Temple, a prop de la parada Pompeu Fabra del metro L2

Els infants de P3, P4 i P5 de l'escola pública també tenen dret a la classe de Religió

Ignasi Díaz Ventura

Professor de Religió Catòlica

El mes d'octubre passat, a l'escola pública on treballo, un alumne de quatre anys ens va deixar; una meningitis fulminant. Com explicar aquest fet als seus companys de classe? I a la resta d'alumnes de l'escola? Ni les matemàtiques, ni les llengües, ni cap matèria de les que s'imparteixen al centre, excepte la Religió, poden donar llum, raó, sentit a aquest fet.

És per aquest motiu, perquè la pregunta sobre el sentit de la vida i de la mort també afecta els més menuts, que crec que és fonamental recor-

dar el dret dels infants de P3, P4 i P5 a rebre l'ensenyament de la Religió.

Moltes vegades són les famílies més desfavorides les que porten els seus fills a l'escola pública. D'alguna manera, moltes d'aquestes escoles s'han convertit en les «perifèries» de les quals tant ens parla ara el papa Francesc. I moltes d'aquestes famílies desconeixen aquest dret a rebre l'ensenyament de la religió en aquesta etapa escolar.

El Papa ha demanat als bisbes espanyols, en la recent visita *ad limina*, que «posin les Esglésies en un veritable estat de missió permanent, per cridar els qui s'han allunyat i enfortir la fe, especialment en els nens».

Enfortir la fe especialment

en els nens!
No podem oblidar que els infants d'aquestes edats (de 3 a 6 anys), en la majoria dels casos, no tenen accés a la catequesi. Per norma general, aquesta comença uns anys més tard amb la preparació per a la Primera Comunió.

Ara que arriba el temps de la preinscripció, fóra bo que féssim el possible perquè molts infants siguin matriculats a la classe de Religió des de P3, també els que ho fan a la «perifèria» de l'escola pública.

No podem oblidar aquelles paraules de Nostre Senyor: «Deixeu que els infants s'acostin a mi, no els ho impedi» (Mt 10,14).

Paraula i vida

L'alegria d'anunciar l'Evangelí

El diumenge més proper a la festa de San Josep celebrem el Dia del Seminari. Aquest any, en sintonia amb l'exhortació apostòlica que ha publicat el papa Francesc, titulada *La joia de l'Evangelí*, s'ha escollit el lema: «L'alegria d'anunciar l'Evangelí.»

Avui, com en temps dels apòstols, Jesús passa prop dels joves i els diu: «Vine i segueix-me, i et faré pescador d'homes.» Jesús fa aquesta invitació a moltes persones i de moltes maneres.

Als futurs sacerdots, Jesús els crida per enviar-los a portar la Bona Nova del seu amor i la seva salvació a tothom. La vida humana ja és un do de Déu, i el sacerdot la posa plenament al servei de l'Església i del món.

Les paraules que el papa Francesc adreça a tots els cristians són especialment vàlides per als sacerdots: «La joia de l'Evangelí omple el cor i la

vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia.»

Avui tenim una gran necessitat de viure aquesta joia cristiana. «Hi ha cristians —ens diu Francesc— l'opció dels quals sembla la d'una Quaresma sense Pasqua!»; i encara supera la seva prou coneguda capacitat expressiva quan escriu que «un evangelitzador no hauria de tenir permanentment cara de funeral».

Si volem que Déu ens concedeixi vocacions al ministeri —i també a la vida religiosa— només hi ha un camí, que Francesc ens assenyala quan diu: «Recobrem i fem créixer el fervor, la dolça i confortadora joia d'evangelitzar, fins i

tot quan cal sembrar entre llàgrimes. Tant de bo que el món actual pugui rebre la Bona Nova no a través d'evangelitzadors tristos i descoratjats, impacients o ansiosos, sinó a través de ministres de l'Evangelí la vida dels quals irradiï el fervor dels qui han rebut primerament en ells mateixos la joia de Crist».

Demano als sacerdots, als educadors cristians, als catequistes, a les comunitats parroquials i als moviments apostòlics que preguin i es vulguin ocupar i preocupar de suscitar vocacions als ministres ordenats. Són molt actuals aquestes paraules de Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs; pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors a les seves messes». Preguar i treballar perquè sorgeixin vocacions sacerdotals és una bona manera de preparar el futur de la vida cristiana entre nosaltres.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Sant Josep, el més gran

En la festa de Sant Josep em proposo escriure sobre «el més gran dels sants», en paraules del papa Lleó XIII, el qual considerava que, després de la Mare de Déu, no n'hi ha hagut cap altre de més gran, sens dubte per la seva proximitat a Jesús i Maria, i pel paper que Déu li tenia reservat.

La santedat no és mesurable en magnituds com les que fem servir habitualment, però per destacar la importància de sant Josep, també sant Bernardí de Siena defensava aquesta idea i encara concretava més la comparació: «L'humil fuster excedeix en gràcia a tots els patriarques, profetes, Joan Baptista, sant Pere, sant Pau, els Apòstols, els màrtirs...»

A part de reparar en aquest «rànkung» de santedat, m'he fixat en aquest títol de fuster, que és

d'entranya evangèlica. En efecte, així es defineix Jesucrist en l'Escriptura, «el fill del fuster», i aquest senzill títol de fuster que té sant Josep em sembla que pot il·luminar molt la nostra vida ordinària.

La santedat, per gran que sigui, no està renyida amb les petites coses de la feina habitual d'un professional, un artesà en aquest cas, d'un cap de família, d'algú que conviu amb els veïns i els serveix amb l'habilitat de les seves mans.

Precisament pensant en això, el papa Pius XII va instituir, l'any 1955, la festa de Sant Josep Obrer, l'1 de maig. Per descomptat, és la Festa del Treball, instituïda pels sindicats arran de determinats fets històrics reivindicatius, i un cristià no pot ser aliè a la necessitat i dignitat d'aquest món laboral.

Sant Josep és també patró de l'Església. Ja que ella és la família dels fills de Déu, és lògic anar amb devoció a qui va ser cap de la Sagrada Família.

Personalment he comprovat que són molts els pobles i parròquies que veneren sant Josep, i abundants els fidels que pregunten davant les seves imatges o preparen la seva festivitat contemplant els seus «goigs i dolors» al llarg dels set diumenges previs. Em sembla natural. Són tantes, les lliçons que ens ofereix la seva vida! És exemple de fidelitat, d'humilitat, de docilitat a la voluntat de Déu, de puresa de cor..., i tot això mentre empunyava el martell o la serra, és a dir, enmig del seu treball de cada dia.

En ocasió de la seva festa, li demano que ens ensenyi a trobar el Crist en la vida ordinària.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

SE CELEBREN 150 ANYS DEL NAIXEMENT DE JOAN COLLELL

Profeta de les obreres

Carme Munté

La gran família de les Serventes del Sagrat Cor de Jesús està d'aniversari. El motiu és la celebració dels 150 anys del naixement de Joan Collell Cuatrecasas, fundador d'aquesta congregació dedicada a atendre les dones obreres i les seves famílies.

L'Any Joan Collell ha permès a les escoles de les Serventes del Sagrat Cor de Jesús acostar la figura i el carisma del seu fundador als infants a través de múltiples activitats.

Es fan gimcanes resseguint els passos de Joan Collell a Vic, on va néixer i on va començar la congregació; es fan *lipdubs* de celebració; s'està enllestint un videojoc de la vida de Joan Collell, i també s'està organitzant per als alumnes d'ESO i Batxillerat un pelegrinatge de Vic a Manresa durant cinc dies. D'aquesta manera, entendran més profundament per què Joan Collell Cuatrecasas va decidir fundar una nova congregació religiosa. L'Any Joan Collell es clourà

Inici de l'aniversari al col·legi de Vic.

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies.

En col·laboració amb **Caritas**
Un NO per a ningú.

el 14 de juny amb una Eucaristia a la catedral de Vic, presidida pel bisbe Romà Casanova.

«A les fàbriques i vivint amb les noies»

Joan Collell Cuatrecasas va néixer a Vic el 20 de gener del 1864. Als 22 anys va ser ordenat capellà i va ser destinat com a vicari a Muntanyola. En aquest petit poblet osonenc va ser testimoni de l'èxode de moltes joves que marxaven cap a la ciutat a treballar a les fàbriques tèxtils, on eren explotades. Homes, dones i nens treballaven de 12 a 14 hores diàries en llocs insalubres, sense cap tipus de seguretat en els contractes ni possibilitat de reivindicar millores. El 1905, la indústria tèxtil de Barcelona ocupava 30.000 dones i 12.000 homes, però els salaris de les dones eren més baixos que els dels homes i les seves feines menys valorades. Els infants també eren contractats, de ben petits, a les fàbriques per fer feines que els grans no podien fer, però els sous eren encara més baixos que els de les dones.

És així com neix la inquietud per ajudar aquestes joves i els seus fills. «Buscaré monges que vagin a les fàbriques i visquin amb les noies», va expressar Joan Collell, que va acabar de discernir el seu projecte fundacional mentre feia exercicis espirituals a la cova de Manresa. Perquè, de fet, el seu desig va ser sempre el d'esdevenir jesuïta.

El 2 de febrer del 1891 va néixer la petita Congregació de Serventes

Mínimes del Sagrat Cor de Jesús o germanes obreres. Tot i que al començament van trobar entrebancs de tota mena, a poc a poc va anar creixent aquesta congregació dedicada a les obreres. M. Pia Criach va ser la primera Serventa del Sagrat Cor i cofundadora.

El 5 d'octubre del 1921 va morir Joan Collell. Les seves despulles reposen a la capella de les Serventes a Vic. La congregació està actualment formada per unes 100 germanes i són presents a Espanya, Amèrica Llatina i l'Àfrica. A Catalunya tenen quatre col·legis: dos a Barcelona, un a l'Hospitalet de Llobregat i un a Vic. Continuen fidels al carisma d'estar presents en barris obrers atenent les necessitats de tantes famílies que, avui dia, són víctimes de la crisi.

Treballar el silenci

L'Any Collell és també una gran oportunitat per revifar una pastoral marcada pel carisma del Sagrat Cor de Jesús. Permet treballar valors de cara endins com són el silenci, la interioritat, la senzillesa; i de cara enfora, com són l'amor, el servei, la justícia.

Des de la pastoral de les escoles, doncs, es vetlla pel creixement interior dels nens, fidels al carisma de Joan Collell de proporcionar pa material però també pa de l'ànima. Avui és més necessari que mai formar joves competents per guanyar-se la vida, però també perquè entrin en ells mateixos, facin silenci i tinguin experiència de relació personal amb Déu.

Roberto Ruiz, beneficiari d'Incorpora de "la Caixa"

**Creiem en els joves.
El seu futur ens importa**

El programa **Incorpora de "la Caixa"** crea oportunitats de treball perquè joves com el Roberto puguin accedir a una feina.

Avui, gràcies a milers d'empreses i al compromís de "la Caixa", **més de 12.000 joves amb dificultats** ja tenen una oportunitat laboral.

Canviem el present dels joves amb dificultats per construir un futur millor.

**Obra Social "la Caixa",
primera obra social del país**

Obra Social "la Caixa"

L'ànima de "la Caixa"

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

MARÇ

16. DIUMENGE

Diumenge II de Quaresma, Morat.

Lectures: Gènesi 12,1-4a / Salm 32 / 2 Timoteu 1,8b-10 / Mateu 17,1-9

SANTORAL: Abraham, erm.; Agapit, b.; Ciríac, mr.; Eusèbia, vg.; Heribert, b.
17. DILLUNS

Fèria, Morat.

Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38

SANTORAL: Gertrudis de Nivelles, ab.; Josep d'Arimatea; Patrici, b.
18. DIMARTS

Feria, Morat.

Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23,1-12. Girona i Tortosa: Sant Salvador d'Horta (ML), Blanc.

SANTORAL: Ciril de Jerusalem, b. i doctor.
19. DIMECRES

Sant Josep (S), Blanc.

Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a

SANTORAL: Amanç, mr.
20. DIJOUS

Fèria, Morat.

Lectures: Jeremies 17,5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31

SANTORAL: Ambròs, rel.; Eufèmia i Alexandra, mr.; Fotina, mr.; Josep Bilczewski, b.; Martí de Dumio, b.
21. DIVENDRES

Fèria, Morat.

Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46. Barcelona: Aniversari ordenació episcopal Mons. Sebastià Taltavull.

SANTORAL: Fabiola; Filèmon, mr.
22. DISSABTE

Fèria, Morat.

Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32

SANTORAL: Benvingut, b.; Deogràcies, b.; Lea, rel.; Octavià, mr.; Zacaries, p.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / ruscamps@yahoo.es

«Aquest és el meu Fill estimat», no Moisès ni Elies!

Mateu situa l'escena de la transfiguració de Jesús, segons el còdex Beza, en la mateixa «muntanya molt alta» (Mt 17,1-9) a on «el diable se l'endugué amb ell» en la tercera prova a què el va sotmetre en el desert (4,8-10). L'escena enllaça amb la primera predicció de la mort violenta del Messies que Pere considerava que era diabòlica; per això Jesús el conjurà: «Vés-te'n darrere meu, Satanàs» (16,21-28). Ara, però, és Jesús qui «s'enduu amb ell en Pere i en Joan i en Jaume», els tres líders més reticents a acceptar que el seu messianisme no volia ser el d'un sobirà polític. De sobte se'ls presenta amb els atributs de la divinitat («brillant el seu rostre com el sol i els seus vestits blancs com neu») conversant amb dues figures emblemàtiques del passat. Pere es fa l'important («Senyor, és bo que nosaltres estiguem aquí») i, en nom dels tres, li proposa, amb la seguretat que ho acceptarà, de posar-lo en el mateix rang que Moisès i Elies: «Si vols, farem aquí tres tendes: una per tu, una per Moisès i una per a Elies.» El centre, però, el reserva a dretciat per a la Llei de Moisès. Tanmateix, «mentre ell encara estava parlant, heus aquí que un núvol lluminós» l'interromp, mostrant el seu desacord, i «els anava ombrejant», a mesura que els conferia cobertura, perquè poguessin escoltar la veu divina: «¡Aquest és el meu Fill estimat, en qui m'he complagut: escolteu-lo a ell!», i no, com pretenien ells, a Moisès i Elies: a partir d'ara l'únic intèrpret vàlid del Pare és Jesús. Desconcertats, es prostraren plens de por. «Jesús se'ls apropà i els tocà», perquè deixessin de tenir por i toquessin de peus a terra, «però mentre ells alçaven els ulls, no veieren ningú, excepte Jesús tot sol». Com que no podien copsar-ne el significat, els prohibí de dir-ho a ningú, «fins que el Fill de l'home no s'hagués aixecat d'entre els morts», no fos cas que provoquessin aldarulls esbombant entre la gent que era el Messies d'Israel.

Lectures bíbliques

Diumenge II de Quaresma

Lectura primera

Gn 12,1-4a

Lectura segona

2Tm 1,8b-10

Vocació d'Abraham, pare del poble de Déu

Déu ens crida i ens il·lumina

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneeixin, però els qui et maleeixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.»
Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

Salm responsorial 32

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.

R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. **R.**

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. **R.**

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

Vers abans de l'evangeli

Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare:
Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Evangelí Mt 17,1-9

La seva cara es torna resplendent com el sol

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que

Glòria Monés

conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

Diumenge II de Quaresma

*Oh, Déu,
vós que ens maneueu d'escoltar el vostre Fill
estimat
i ens alimenteu espiritualment amb la vostra
paraula;
feu que, purificada la nostra visió interior,
fruïm de la contemplació de la vostra glòria.*

N'hi ha que creuen que el cristianisme és la religió del dolor, del patiment desitjable per se. Com s'equivoquen! El desig que expressem en aquesta pregària no és una il·lusió. Gaudir amb la contemplació del rostre de Déu és un anhel propi i irrenunciable de tot batejat. I a això ho sotmetem tot; i si per arribar-hi hem de passar la prova de la creu, de la passió, del patiment, la passem amb l'ajuda de Déu! No volem renunciar a la nostra herència. «Som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu», ens diu la Sagrada Escriptura. Això és el que va haver de fer entendre el Senyor Jesús als seus deixebles, tal com ens refereix avui la narració evangèlica. La pregària col·lecta d'aquest diumenge és,

explícitament, una resposta a la Paraula que es proclama a l'assemblea litúrgica. I amb la resposta una súplica: que la mateixa paraula de Déu purifiqui la nostra mirada de fe. És una manera de demanar la conversió. Que se'ns concedeixi veure les coses segons Déu, amb el cor net a la manera dels benaurats.

Moltes vegades estem aclaparats per la multiplicitat de «visions» d'un mateix fet. Estem tan astorats per la quantitat d'opinions que no sabem a què donar crèdit. Sempre hi ha hagut, dins de la societat i de la mateixa comunitat eclesial, punts de vista diferents i, a vegades fins i tot, distants sobre les matèries més variades. Però a causa de la facilitat dels mitjans de transmissió actuals, l'impacte mental de tot plegat s'ha multiplicat enormement. Sovint arriba el moment que un ja no sap del cert què significa ser cristià; n'hi ha tants que s'atribueixen aquest nom, i amb maneres de veure-ho tot de forma tan diferent! No només és bo, sinó indispensable, en el temps quaresmal, temps de purificació, demanar a Déu una mirada neta, plena de la

instrucció i, per tant, de la claredat, de la seva mateixa paraula.

Així els cristians ens comprometem a viure en l'escolta atenta i a no alimentar-nos de «paraules» sinó de «la Paraula», la que està plena de vida eterna. Es fa urgent augmentar aquest amor suau i viu cap a la Sagrada Escriptura, que reclamava el Vaticà II dins de la celebració litúrgica com a lloc privilegiat, i també fora, en l'àmbit de la pregària personal i comunitària. D'aquí que el «medi ambient» més propi del cristià —i encara més quan celebra la sagrada litúrgia!— és el silenci, dins del qual sona i ressona incansablement la Paraula viva i eterna del Déu viu i etern. Veure Déu cara a cara és la nostra fita. Escoltar amb atenció, en el silenci del nostre cor, Aquell que és la Paraula feta carn, és l'única manera de netejar l'ull de la fe, perquè el puguem reconèixer així que se'ns posi al costat. Veure i escoltar. No es pot fer si un està endormiscat. La fe demana, doncs, atenció, demana estar en vetlla. Vet aquí, de fet, el que demanem en aquest segon diumenge de Quaresma.

Jaume González Padrós
Director de l'Institut Superior
de Litúrgia de Barcelona

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Joan Sarkander

- ✓ Nascut a Skoczow, imperi austríac, avui Polònia, el 1576
- ✓ Jesuïta, pacificador entre catòlics i protestants
- ✓ Va morir màrtir a Olomouc, avui Txèquia, el 1620
- ✓ Canonitzat el 1995 per Joan Pau II

Als segles XVI i XVII el centre d'Europa va ser l'escenari de nombrosos conflictes entre catòlics i protestants rere els quals s'amagaven interessos polítics. Són les anomenades guerres de religió. El nostre sant d'aquesta setmana, Joan Sarkander, neix a Moràvia, una regió de frontera i amb una població mixta formada per alemanys, txecs, polonesos i jueus.

Joan Sarkander va quedar vidu molt jove, poc després de casar-se, i llavors va ingressar com a novici als jesuïtes. Una vegada ordenat, el 1607, va ser enviat a diverses parròquies en què hi havia la possibilitat que la població catòlica canviés de confessió. La seva predicació va aconseguir que molts catòlics continuessin fidels a Roma. Sant Joan Sarkander també va ser un home de pau, i va ser sempre contrari a la violència, vingués del bàndol catòlic o del protestant. Davant del perill d'una invasió polonesa va aconseguir que aquest país, majoritàriament catòlic, no envaís Moràvia. Els protestants més radicals, però, van fer creure que en realitat el nostre sant tenia un pacte secret amb Polònia, i van presentar la inacció de l'exèrcit polonès com a prova. Llavors Joan Sarkander va ser arrestat, torturat i finalment executat.

VEN A LA CANONIZACIÓN DE LOS PAPAS JUAN XXIII Y JUAN PABLO II

desde

165€

por persona en camarote

VIAJE ESPECIAL A ROMA

- 4 días / 3 noches: del 25 al 28 de abril (de viernes a lunes)
- Salida desde Barcelona

EL PRECIO INCLUYE:

- Pasaje de ida y vuelta en el barco en camarote interior.
- Noche del sábado a bordo del barco en el puerto de Civitavecchia (Roma)
- Tasas

"No todos los días tenemos oportunidad de celebrar la eucaristía en un barco y ello nos ayudó a entrar simbólicamente en el Mar de galilea."

"La travesía en barco ha sido una transición perfecta para adaptar la mente y el corazón, vaciarlo de todo lo que dejábamos en España para llenarnos más plenamente de itinerario interior".

Inmaculada Molina
Secretaria del Departamento de Pastoral
Juvenil de la Conferencia Episcopal Española (CEE)

Camarotes

Sala para celebraciones

Self-service

Cafetería

i 902 531 333
agencias de viajes

reservas@grimalditour.com

www.grimaldi-lines.com

GRIMALDI LINES

Barcelona

Celebració del Dia del Seminari

Eucaristia a la Sagrada Família presidida pel secretari general del Sínode dels Bisbes

Carme Munté
Barcelona

Com cada any, amb motiu de la festivitat de sant Josep, l'Església celebra el Dia del Seminari. Malgrat que no pot haver-hi lloc per als triomfalismes vista la manca de vocacions sacerdotals a les diòcesis catalanes, sí que es constata la convicció que no és tan important la quantitat com la qualitat.

Com ha dit el papa Francesc a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, «no es poden omplir els seminaris amb qualsevol tipus de motivacions, i menys si aquestes es relacionen amb inseguretats afectives, recerques de formes de poder, glòries humanes o benestar econòmic» (107).

A Catalunya hi ha actualment tres seminaris: el Seminari Conciliar de Barcelona, on es formen els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat; el Seminari de Terrassa, i el Seminari Major Interdiocesà, on es formen la resta de seminaristes de les diòcesis catalanes.

El papa Francesc, doncs, ha instat a tenir molta cura de la formació global dels futurs sacerdots. En el missatge que ha adreçat als bisbes espanyols, de visita *ad limina* a Roma, ha posat en relleu que la pastoral vocacional «és un aspecte que un bisbe ha de posar en el seu cor com a absolutament prioritari, portant-lo a la pregària, insistint en la selecció dels candidats i preparant equips de bons formadors i professors competents».

Amb motiu del Dia del Seminari, es vol posar en relleu que tota l'Església ha de contribuir al treball vocacional:

les famílies cristianes, les parròquies i els moviments, les escoles catòliques, els capellans... Seguint el lema d'aquest any, «l'alegria d'anunciar l'Evangeli», el Dia del Seminari vol recordar que l'Evangeli és font d'alegria i també ho és el fet d'anunciar-lo perquè el món cregui.

«L'Església necessita sacerdots que l'engresquin i la guïïn endavant cap al Regne de Déu», ha recordat Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Conciliar de Barcelona. En aquest sentit, el Dia del Seminari «ens recorda la necessària formació que necessiten aquests sacerdots per tal de poder ser cadascú el millor sacerdot que pot arribar a ser».

Un altre dels objectius del Dia del Seminari és posar l'accent en les aportacions econòmiques necessàries «per tal de fer possible que ningú que se senti cridat a ser sacerdot, i l'Església vegi que val per ser-ho, no es vegi impedit d'arribar-hi per motius econòmics». «Que no es perdi cap vocació perquè no hem pregat per ella», afegeix Mn. Turull, «que no es perdi cap vocació perquè no l'haguem ajudada econòmicament en el que necessitava!».

Així mateix, amb motiu del Dia del Seminari i de Sant Josep, hi haurà una missa solemne a la basílica de la

Sant Josep a la Sagrada Família

Dia del Seminari

Eucaristia convocada pel
Sr. Cardenal Arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach
i presidida pel **Cardenal Lorenzo Baldisseri**,
Secretari General del Sínode de Bisbes

BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
Diumenge 16 de març de 2014
A les 17.00 h

Recollida d'invitacions gratuïtes
del 10 al 14 de març al Seminari Conciliar de Barcelona
c/ Diputació 231 de 10 h a 14 h i de 16 h a 20 h

Sagrada Família. Va ser el 19 de març del 1882 quan es va posar la primera pedra del temple expiatori.

L'Eucaristia, convocada pel cardenal Lluís Martínez Sistach, és presidida pel cardenal Lorenzo Baldisseri, secretari general del Sínode dels Bisbes. El cardenal Martínez Sistach hi ha convidat els religiosos i religioses de les congregacions vinculades a Sant Josep i a la Sagrada Família.

Com en anys anteriors, hi haurà la processó de Sant Josep de la Muntanya des de la parròquia de Santa Maria de Gràcia fins a la Sagrada Família.

Com recorda Mn. Josep M. Turull, «actualment el perill és creure que no hi ha res a fer, que estem condemnats a tenir poques vocacions». «Tindrem les vocacions que creguem que podem tenir», afegeix el rector del Seminari Conciliar de Barcelona. «No defallim a l'hora de demanar i buscar vocacions!»

Admissió als ordes

El dimecres dia 26 de febrer, a les vuit del vespre, a la capella del Seminari, de mans del cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, van ser admesos a ordes els seminaristes Marc Labori Bau, Albert Sols Lladó i Patrick R. Stref. D'aquesta manera fan un pas significatiu vers el ministeri ordenat.

**CERTIFICADOS MÉDICOS
CARNET DE CONDUCIR
NÁUTICA Y ARMAS**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Miembro de la Sociedad Española de Medicina Marítima

- COCHE, MOTO Y CICLOMOTOR
- PSICOTÉCNICOS
- LICENCIA DE ARMAS
- LABORALES Y ESCOLARES
- NÁUTICA

INFÓRMESE:

Tel. 932 188 826
Móvil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2ª
08006 Barcelona

De 10 a 13 h y de 16 a 20 h

Lleida

Festa de la Mare de Déu del Blau

L'Associació BlausLleida treballa perquè la festa impliqui més persones i institucions de la ciutat

Jordi Curcó
Lleida

Amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu del Blau, prop de 50 nenes que es diuen Blau es van aplegar en una celebració a la catedral de Lleida. Va iniciar-se amb l'Eucaristia, per cloure amb una ofrena de llum i flors als peus de la impressionant escultura de la Mare de Déu del Blau, que es venera a l'altar major de la catedral lleidatana.

Aquesta festa va sorgir l'any 2007, quan dues famílies es van trobar a la catedral de Lleida perquè portaven les seves filles per celebrar la festivitat de la Mare de Déu del Blau. L'any 2010 es va fer una trobada de noies i nenes que es diuen Blau a la Porta dels Apòstols de la catedral, d'on procedeix la imatge, amb la participació de mig centenar de famílies.

El 2011, ja constituïda, l'Associació BlausLleida va convocar les Blaus de la Trobada i la ciutadania a participar en la missa i l'ofrena de llum.

En aquesta darrera ocasió, l'avinentesa de caure la festa en diumenge va propiciar alhora l'assistència de famílies d'altres indrets de Catalunya, algunes amb llaços familiars a Lleida.

Certament portar el nom de Blau és un referent lleidatà però caldria pre-

guntar-ho individualment. Josep M. Pujol, president de BlausLleida i pare d'una Blau de 7 anys, explica que per a molts dels que tenen arrels a la ciutat de Lleida és un vincle, un arrelament. Pel que fa a les famílies lleidatanes, és una identificació amb la ciutat, el territori i la figura de Maria, és clar. «I per a les que han posat el nom per curt, per bonic o diferent, la festa permet descobrir què hi ha al darrere, és a dir, els orígens històrics i en aquest cas també els llegendaris, com a punt

de partida.»

BlausLleida té censades prop d'un centenar de Blaus o Maria del Blau, tot i que n'hi han moltes més que no ho estan. Les famílies que volen rebre informació s'han de posar en contacte amb l'Associació. No hi ha socis, ni quotes. Ho poden fer per correu electrònic: blauslleida@gmail.com

«Estem molt contents de la resposta de les famílies amb Blaus i de la ciutadania», explica el president, «des de les diferents sensibilitats que acollim,

ens encoratgen a seguir endavant en aquesta reafirmació històrica, cultural i espiritual a l'entorn de la figura de Maria i la ciutat de Lleida. Volem que la festa impliqui més gent, des del mateix Capítol Catedral fins a d'altres institucions lleidatanes com la Paeria o les entitats del centre històric de tipus veïnal, cultural, tradicional... la data podria ser una festa major del centre històric».

En aquesta línia l'Associació ja compta amb el suport del Museu de Lleida, amb qui cada any prepara alguna activitat oberta a infants o públic adult. El col·legi l'Anunciata, que amb el seu grup de teatre, des de fa dos anys escenifica la representació de la llegenda... Amb la regidoria de Cultura que acull i dona suport a les propostes. També s'ha previst l'edició d'un còmic amb la llegenda. Per al proper 2015, quan es compliran cinc anys de la primera trobada, es vol preparar una trobada de Blaus que sigui reivindicativa i que sumi esforços en la camí que ha de dur el Turó de la Seu Vella a ser reconegut com a Patrimoni de la Humanitat.

El que no es pot negar és que la festa ha arrelat amb força i el nom de Blau o Maria del Blau és cada vegada més conegut i estès, no solament a Lleida, sinó també a altres indrets de Catalunya.

Tarragona

La Federació de Cristians organitza una sortida a Montblanc per a joves

Redacció / Montblanc

La Federació de Cristians de Catalunya ha organitzat el dissabte 29 de març una sortida a Montblanc, adreçada a joves de 15 a 30 anys, amb la finalitat de compartir una estona de germanor i poder crear el primer grup estable de la Subfederació de Joves Cristians de Catalunya.

Aquest grup rebrà una formació espiritual i de valors dirigida per un consiliari. D'altra banda, analitzarà la societat actual, per ajudar-los a cercar la formació adequada en uns temps tan dinàmics com els actuals, a fi que puguin fer front al futur amb garanties. I un tercer eix formarà els joves sobre aspectes històrics i culturals que configuren la identitat de Catalunya.

Per a més informació i inscripcions es pot trucar al 933 630 364 (Lluïsa o Gerard) o bé escriure un correu a redaccio@flama.info.

La llegenda del Blau

La imatge de la Mare de Déu del Blau és una talla de pedra policromada, realitzada per l'escultor Jordi Safont el 1447-1448, considerada com la més rellevant del gòtic català del segle XV.

Aquest molt lleidatà nom de Blau o Maria del Blau deu el seu origen a una antiga llegenda, que ens dona raó del seu nom alhora que ens evoca la màcula o blau que llueix la Verge en el seu front.

Fou quan els canonges van encomanar una imatge de la Mare de Déu per ser col·locada al mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella de Lleida. El temps corria i el mestre féu treballar el seu deixeble en l'execució de l'obra, esculpint aquest una formosa cara de la Mare de Déu.

L'escultor, en contemplar-la i descobrir-ne la bellesa, sentint-se humiliat, no pogué contenir la seva enveja i irritat va llençar el martell contra la cara de la Verge amb el desig de malmetre-la, però no aconseguí el propòsit.

La imatge, diu la llegenda, restà intacta i al front colpit per l'eina de l'escultor va aflorar un senyal com si hagués picat en carn viva: el *Blau*.

En l'actualitat la imatge restaurada de la Mare de Déu del Blau es troba des de l'any 2003 entronitzada al pres-

biteri de la catedral Nova de Lleida, on rep la devoció i la visita dels lleidatans, especialment en la seva festa que se celebra el 2 de febrer, dia de la Candelera.

L'any 2011 es va constituir l'Associació BlausLleida, per tal d'aplegar totes les nenes, noies i dones que es diuen Blau o Maria del Blau. Alhora, pretén popularitzar i donar a conèixer els valors culturals, històrics, artístics, tradicionals i espirituals que embolcallen aquesta original i lleidatana advocació mariana.

L'expectació de novetat i de canvis

Joan E. Jarque i
Jutglar
Fundador de
«Catalunya Cistiana»

Ara, pel març, ja fa un any que un arquebisbe argentí esdevingué el papa Francesc. Des dels primers gestos —la sortida al balcó de la plaça de Sant Pere com a Bisbe de Roma i demanant la benedicció al poble abans de donar-la ell; la decisió de viure a la residència santa Marta preferint-la al *Palazzo Apostolico*... —, el papa Francesc va deixar clar que volia exercir el càrrec, diguem, a la seva manera, ni que calgués trencar precedents i protocols.

Les primeres paraules van indicar que, des del timó de la barca de Pere, volia conduir l'Església cap a rumbos nous. Les finances del IOR, del Vaticà, havien de ser netes, clares. L'Església no la volia capficada, cap endins, sinó arriscant-se, sortint enfora fins als límits... Porta personalment la seva agenda. S'ha envoltat d'una petita *Secretariola* d'Estat —jase l'ha anomenada així— formada per dos argentins i un italià, tot i que no pot prescindir dels serveis i l'experiència de la Cúria, si més no per als afers corrents i per evitar ensopegades.

Es comprèn, per tant, que hi hagi hagut durant aquests mesos un aire d'expectació al voltant de tot el que ha fet i el que ha dit aquest Papa. Avui encara, en l'interès dels mitjans pel Papa preval l'espera de canvis i de novetats. Aquesta expectació no sols es dona entre els catòlics, també al món informatiu laic i al religiós no catòlic se'l nota a l'aguait, fins ara amb una benvolent simpatia, del que fa o diu l'hoste singular de Santa Marta.

És obvi que les expectatives, procedents de punts de vista tan diferents entre ells, no siguin les mateixes; algunes poden ser compartides —les d'ordre estructural o protocol·lari, com la reforma de la Cúria, la manera de viure i de vestir del Papa—, d'altres —les de caràcter doctrinal i moral— és comprensible que siguin esperades amb una actitud diferent segons l'àmbit en què es mou cada u.

Certs comentaris des del món laic tenen l'aire d'adreçar-se als creients amb una irònica condescendència, marcant la distància pertinent: «A mi, tant se me'n dona blanc com negre, no sóc creient, però a veure si aquest Papa, d'una vegada, us permetrà això o allò, o abolirà finalment allò altre.» Cal dir que aquesta, diguem-ne, expectativa laica, també és compartida per sectors catòlics que, si des de fa temps mantenen certes reivindicacions, és normal que es diguin «potser sí que ara assolirem els canvis que fins ara hem demanat i esperat en va».

Després ja d'un any a l'espera de possibles novetats, de canvis, el clima s'enrareix. S'insinua la irritació o la desil·lusió. Els interrogants canvien de contingut i de to. L'endemà de l'elecció algú preguntava: «Tindrà algunes línies vermelles, el papa Francesc? I si les té, les creuarà?» Mentre que avui ja es formula la pregunta radical sobre la sinceritat del Papa: «Hi ha alguna cosa nova en Francesc o simplement

estem en l'enèsima declinació del famós principi del comte de Lampedusa: canviar-ho tot perquè res no canviï?»

Algú matisa que una cosa és el to: «Caldrà veure fins a quin punt l'antiretòrica de Francesc es tradueix en fets»; i una altra cosa molt distinta és abordar problemes candents: «Caldrà veure si la reforma del Vaticà va de debò o es queda en maquillatge.»

S'han tornat a esmentar les línies vermelles: «Caldrà veure quins són els límits de la cara amable, en temes morals, que comença a mostrar el Papa. I caldrà veure si la vocació de fer una Església dels pobres pren cos. Però, en tot cas, el canvi de discurs obre més portes que no pas en tanca.» Encara bo que hi ha qui pren un to positiu, programàtic: «El Bisbe de Roma està tornant l'Església als orígens» i, realista, adverteix: «Ignorem la proporció que tindrà aquest retorn. Un sol Papa no canviarà l'Església, però aquí hi ha un canvi.»

La llista dels canvis i novetats que s'esperen, tant des de la perspectiva creient com de la laica, no és gaire llarga. Alguns temes són a totes les llistes; altres es veu aviat de quina banda vénen. Els de caire «social» com l'Església pobra i dels pobres i els d'ordre estructural, organitzatiu com la democratització, col·legialitat —pocs—, la reforma de la cúria... se n'emporten la palma.

La netedat i la transparència en els comptes de l'IOR és a totes les llistes; és un tema que toca. Ningú no gosa esperar canvis doctrinals, llevat que l'Església deixi de ser dogmàtica, i això es consideri un canvi possible; mentre que els de caire, diguem-ne, moral-sexual, van des dels d'ordre estructural o disciplinari, on hi ha camp per córrer —matrimoni, divorci—, fins als que impliquen no res menys que el concepte mateix que es té, o no, de la vida, de la persona, de la dignitat

«El ventall de canvis i novetats que es poden esperar en l'Església del papa Francesc és ample i divers»

humana, i aquí som a frec de la línia vermella.

El ventall de canvis i novetats, doncs, que raonablement es poden esperar en l'Església del papa Francesc és ample, divers i en part compartit per sensibilitats, diguem-ne religioses, ben allunyades les unes de les altres per no dir oposades, contradictòries... Ara

bé, seria molt demanar que es precisés de què o de qui es parla avui quan s'anomena l'Església? I des de quina perspectiva se la mira qui parla? No és pas una pregunta baldera, o per fugir d'estudi.

És obvi que allò què és raonable demanar o esperar d'una institució, d'una societat, depèn en primer lloc de quina sigui la seva naturalesa —ningú no esperarà, posem per cas, que la Creu Roja organitzi uns Jocs Olímpics! I aquí rau la qüestió bàsica. Si es vol parlar amb seny dels canvis en l'Església, s'ha de precisar de què es parla: què és l'Església? i, per què no, què diu ella que és? o, fins i tot, si no acceptes el que ella diu que és, què és per a tu l'Església?

Per encetar el tema, que no exhaurim, notem d'entrada que aquesta pregunta té les arrels llunyanes, ja va ser formulada als inicis: «Qui diuen, la gent, que sóc? ...i vosaltres qui dieu que sóc?»

**Tradició i qualitat al
servei de l'hostaleria
des de 1880**

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

«La vida espiritual és profundament humana»

El psiquiatre Jordi Font va impulsar la Fundació Vidal i Barraquer fa 50 anys

Carme Munté

La Fundació Vidal i Barraquer celebra 50 anys. Impulsada pel jesuïta Jordi Font i Rodon, i dos col·legues més (Antoni Bobé, i Ramon Ferrer *o.h.*), va néixer en un primer moment per atendre un col·lectiu (capellans i religiosos) amb mancances d'atenció adequada en les dificultats psicològiques i psicopatològiques. Al llarg dels anys, ha anat eixamplant els serveis al conjunt de la societat, i ha sumat al camp de l'assistència, el de la docència i la recerca.

Per què religiosos i sacerdots han de treballar la part psicològica?

Tota persona que viu l'espiritualitat la viu psicològicament. La vida espiritual i religiosa està vehiculada per la vida psicològica. No tenim dos cervells, un per a la vida espiritual i l'altre per a la vida humana. La vida espiritual és profundament humana. L'experiència madurativa de la persona es fa emocionalment, cognitivament i espiritualment. Es produeix concomitantment, en la mateixa ment, en el mateix cervell, en les mateixes neurones, però naturalment amb un destí i intencionalitat diferent. En la vida espiritual es viu una realitat que va més enllà de les realitats psicològiques, físiques, que ens transcedeix.

Aquesta vessant és el que diferencia la Fundació d'altres serveis?

Penso que sí, tant des del punt de vista assistencial com docent com de recerca, el que ens especifica, a més de voler fer un treball a fons en totes les dimensions de la persona humana, és el fet de tenir en compte també l'espiritual. El nostre model és biològic, psicològic i social amb la dimensió humana espiritual. Al cap i a la fi, la dimensió espiritual, com diuen els antropòlegs, emergeix de la mateixa naturalesa de l'ésser humà. És a dir, allò que ens especifica és que tendim cap a la transcendència, cap a aquesta realitat que se'ns escapa. Per això mateix, estem oferint des de fa 11 anys un Postgrau d'Acompanyament Espiritual (PAE) i aquest serà el tercer any del Màster d'Espiritualitat Transcultural (MET).

Fa una certa por en l'Església endinsar-se en la part psicològica?

Tota institució i també l'Església té por davant del risc d'avançar en allò que és desconegut. Treballar en el coneixement profund de la psicologia humana, el treball psicoanalític del món interior, del món inconscient, fa por perquè poden aparèixer aspectes desconeguts que ens estaven enganyant sense adonar-nos-en. Els mestres de la sospita feien por i continuen fent-ne. Per això, les institucions, i parlo en general, fins i tot

Agustí Codinach

«El càncer pot tenir una gènesi de tipus biològica però també psicològica»

també algunes de científiques, no es fien (tenen por) d'allò que no poden objectivar empíricament, que no poden fer passar pel laboratori.

Com es plasma aquesta por en la societat?

La crisi actual posa en evidència la por que hi ha en les societats (polítiques, econòmiques, religioses...) a deixar-se interpel·lar de veres. És a dir, a sortir individualment i col·lectivament de l'egocentrisme primerenc i obrir-se a l'altre. En darrer terme, és en aquesta obertura a l'alteritat on podem trobar no la solució de recepta, però sí el camí per superar les diferències, els desencontres, la manca de diàleg...

L'any 1999 vostè va publicar *El malestar en les societats del benestar* (Col·lecció Quaderns de la Fundació Joan Maragall).

Sí, i crec que és ben actual. A la nostra societat, ja sigui de manera individual o col·lectiva, estem mancats de la capacitat del que podríem dir fer el dol, que vol dir acceptar el sofriment que comporta el fet de superar les dificultats de la vida i anar endavant progressant individualment i com a espècie...! Potser farem molts i bons progressos científics i tècnics però no farem avançar madurament la humanitat.

No és una societat madura la nostra?

Estem madurant a empentes i rodolons. En moments de crisi com l'actual es veu la manca de maduresa en aspectes fonamentals si bé en altres hi ha persones i col·lectius ben esperançadors!

Com afecta els adolescents?

Les circumstàncies externes —familiars i socials— poden facilitar el fet d'emmalaltir. La societat proporciona cert entorn «cultural» que no ajuda a madurar: el «tot i de seguida», l'«això és problema de l'altre»... són formes de dir i de fer superficials, que dificulten prendre consciència del que està passant i fer els dols que calen. Davant d'un fet dolorós, no hem de girar full, fer veure que no ha passat res o provar de tapar-ho... no podem negar les pèrdues o carències, hem de pair-les, assimilar-les i reaccionar-hi. Per això, és possible que els joves en una «cul-

tura» del «benestar» sense «malestar» ho visquin amb més dificultat. Fer el dol vol dir saber viure en la depressió quan és sana, com és davant la pèrdua d'un ésser estimat. Hi ha depressions sanes, que no s'haurien de medicar, mentre que n'hi ha de patològiques que poden requerir medicació.

Psicològicament, som més fràgils que els nostres avantpassats?

Potser sí, si entenem per debilitat tenir menys possibilitats de reacció davant dels obstacles. És com quan a una persona li sobrevé una malaltia sense haver estat vacunada, les conseqüències poden ser més greus. Si no estem preparats per fer i acceptar els dols, el dia que n'haguem de fer un, podrà tenir conseqüències tant mentalment com corporalment, perquè ment i cos són una sola realitat. No hi ha cap malaltia corporal que no estigui relacionada amb l'aspecte psicològic.

Totes les malalties tenen un origen psicològic?

No dic que tinguin un origen sinó un component psicològic. Encara que es tracti d'un tumor cerebral, on l'origen primari són unes cèl·lules canceroses, no es pot deslligar el factor psicològic de l'evolució que fa. De càncer, n'hi ha de moltes classes i es dona en persones ben diferents, és una malaltia complexa que pot tenir una gènesi de tipus biològica però també psicològica. Això encara ens costa d'admetre avui dia.

Com ajuden una persona en el discerniment vocacional?

Des del punt de vista de l'aptitud cal tenir en compte les dificultats psicològiques i de relació, entre d'altres, amb què es pot trobar en la vida comunitària, sense una família pròpia, el celibat... Certament és difícil fer amb certesa un pronòstic del futur, perquè les persones anem evolucionant. Així, aspectes que semblaven difícils de superar, pot ser que amb el temps i si hi ha bones relacions amb Déu i amb els altres, millorin, mentre que poden aparèixer nous aspectes que no havien pogut ser detectats. En qualsevol cas, hem de córrer sempre el risc de l'esdevenidor i confiar, perquè si una persona té vocació, el que tindrà sens dubte és confiança amb Déu, fe viscuda, i serà també capaç de despertar confiança en els altres.

Els casos de pederàstia són fruit d'un mal pronòstic?

Al llarg de tota la humanitat, la pederàstia ha existit i existirà, i no hi ha més ni menys casos en el celibatari que en els que no ho són. És una dificultat que pot afectar aspectes només parcials de la personalitat i que es pot manifestar amb el tracte amb nens o adolescents. El que cal fer, si es manifesten i no havien estat detectades, és no posar aquesta persona a treballar i cuidar-se de la canalla, perquè tindrà dificultats, no fàcilment superables encara que sigui possible ajudar-la.

Càritas diocesana de Barcelona fa 70 anys

Una exposició al Palau Robert recorda el passat i el present d'aquesta entitat

Miquel Àngel Codina
Barcelona

Càritas diocesana de Barcelona compleix enguany 70 anys de vida. Per tal de celebrar aquesta efemèride, ha organitzat una exposició al Palau Robert. La mostra, que porta per títol *Càritas. Un «no» per a ningú. 70 anys*, es pot visitar fins al 27 d'abril. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, inaugurarà l'exposició el proper 20 de març.

Aquesta entitat de l'Església catòlica, que té els seus orígens en el Secretariat general diocesà de Beneficència Cristiana, fundat el 28 de gener del 1944, «sempre ha estat a prop de les persones que més ho necessiten», afirma Juana Martín, adjunta a direcció de Càritas diocesana de Barcelona.

Senzilla i didàctica

Juana Martín explica que en aquesta exposició, «senzilla i didàctica», hi ha «dues parts ben diferenciades: d'una banda, es fa memòria dels 70 anys d'història de Càritas i, de l'altra, es dona a conèixer el moment actual, el que està passant avui. Passat i present es donen la mà en una iniciativa que pretén transmetre una sèrie de missatges i valors fonamentats en l'humanisme cristià».

Tres projeccions amb ulleres de realitat augmentada endinsen el visitant en un món de sensacions i reflexions sobre la pobresa i els sentiments de soledat, pèrdua i desesperança. «L'objectiu és conscienciar els ciutadans sobre la importància de vetllar per la dignitat, la justícia social i la solidaritat», ressalta Martín. Càritas desenvolupa la seva tasca a través de tres eixos estratègics: l'acció social, la sensibilització i la denúncia.

A l'exposició, el visitant pot fer un recorregut pels nou programes d'actuació de Càritas: acollida i acompanyament, ajuda a necessitats bàsiques, habitatge, sense llar i salut mental, formació i inserció sociolaboral, infància i família, migració, vellesa i inserció social penitenciària.

També s'hi recullen les experiències

Marc Bartomeus

Acompanyar la gent gran, una de les línies d'acció de Càritas.

«Càritas desenvolupa la seva tasca a través de tres eixos estratègics: l'acció social, la sensibilització i la denúncia»

d'aquelles persones que, en un moment donat, necessiten el suport de Càritas, i les d'altres que s'ofereixen voluntàriament a fer-los costat. És que Càritas pot arribar tan lluny gràcies a la força de tots aquells que aporten il·lusió, esperança, comprensió... i que no tenen un «no» per a ningú. La mostra acaba amb la projecció d'un audiovisual dels 70 anys de la història de l'entitat.

Segons Juana Martín, el balanç de la tasca realitzada per Càritas al llarg dels seus 70 anys de vida és «molt positiu». «Davant de les múltiples mancances personals i materials que pateixen avui dia moltes persones —assegura—, trebalem per oferir-los acompanyament, escolta, recursos... Cal posar-nos en la situació de l'altre.» I afegeix: «Càritas, sempre atenta a l'evolució de la realitat social, s'ha d'adaptar al ritme dels temps.»

Càritas desenvolupa la seva missió gràcies a un formidable equip de professionals i de voluntaris. El voluntariat és un element imprescindible per poder dur a terme els diferents programes de Càritas. «El voluntariat és un valor incalculable per a la societat. Davant de la crítica situació econòmica actual i les cada cop més paleses desigualtats socials, la gent compromesa amb l'Església dona diàriament lliçons magistrals de solidaritat amb el proïsme més necessitat», posa

en relleu Martín.

Activitats complementàries

La proposta expositiva es complementa amb un programa d'activitats de sensibilització adreçades a diferents públics. Entre altres, cal destacar dues conferències sobre temàtica social (*El repte de l'ocupació*, el 20 de març i *Habitatge i salut*, el 10 d'abril; a les set de la tarda), dues sessions matinals familiars amb el lema «Junts construïm» (els dissabtes 22 de març i 26 d'abril, de 10.00 a 14.00), un taller de formació per a periodistes (3 d'abril) o un concurs de curtmetratges documentals sobre pobresa i exclusió social. Els films, de joves creadors, es projectaran el 26 i el 27 de març, de 10.00 a 14.00. L'acte de lliurament de premis tindrà lloc el 24 d'abril, a les set de la tarda.

Per a més informació: www.caritasbcn.org, www.gencat.cat/palau-robert.

La Barcelona Magic Line recull 125.000 euros per a Sant Joan de Déu

Redacció / Barcelona

5.700 caminadors, 300 voluntaris, set colles castelleres i més de 60 empreses i col·laboradors van participar a la Barcelona Magic Line 2014 que es va fer diumenge 2 de març. Ha estat la primera edició d'una marxa popular que recull fons pels àmbits de treball de Sant Joan de Déu.

Els participants que van fer la modalitat dels 30 km van enllaçar set turons emblemàtics de Barcelona: el turó de la Rovira, el turó del Carmel, el turó de la Creueta del Coll, el turó del Tibidabo, el turó de Sant Pere

Màrtir, el turó de Montjuïc i el turó del mont Tàber. A Vallvidrera superior s'hi van afegir els participants de la modalitat de 20 km i a la plaça Espanya els participants de la modalitat de 10 km.

Els 350 equips participants van donar més de 125.000 euros que es destinaran íntegrament a les 7 causes de Sant Joan de Déu: la infància hospitalitzada, les persones amb problemes de salut mental, les persones en situació de sense llar, les persones dependents, la recerca biomèdica, la cooperació internacional i les emergències socials.

RUTA FRANCISCANA amb els franciscans

VISITANT:

Roma, Fontecolombo,
Greccio, Spoleto,
Assís, Laverna,
Gubbio, Siena, Florència,
Pàdua, Venècia, Milà

- ✓ Vol regular
- ✓ Residències religioses
- ✓ Pensió completa

Dates: del 28 de juliol al 7 d'agost

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ:

Delegació de Terra Santa, c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. 932 022 757 - 932 092 090 i Fax: 932 022 757

La Paraula de Déu, un do preciós

Presentació del llibre «La Paraula celebrada», de Núria Calduch-Benages

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dijous 27 de febrer es va presentar el llibre *La Paraula celebrada. Explicació bíblica de les lectures de tots els diumenges i festes* a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona. Hi va intervenir l'autora del llibre, Núria Calduch-Benages, missionera filla de la Sagrada Família de Natzaret i doctora en Sagrada Escripura. També van participar en la presentació Jaume Fontbona, president del Centre de Pastoral Litúrgica, entitat que s'ha encarregat de la publicació del volum, i Josep Maria Romaguera, director de la col·lecció Dossiers CPL.

Josep Maria Romaguera va recordar als assistents que els orígens del llibre són «les notes exegètiques» que la Dra. Núria Calduch va escriure per a la revista *Missa Dominical* del Centre de Pastoral Litúrgica, «destinades principalment als capellans que han de preparar les homilies del diumenge». «Aquestes notes, ara en format de llibre, podran arribar a moltes més persones, interessades a gaudir del regal i do preciós que és la Paraula de Déu», assegura Romaguera.

Es tracta d'un treball que la Dra. Calduch, professora d'Antic Testament i Antropologia Bíblica a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, «ha anat degotant cada quatre setmanes aproximadament durant tres anys a *Missa Dominical*». Segons Romaguera, «avui hi ha un notable interès per aprofundir en la Bíblia i molt especialment en els Evangelis». «Desitjo —va concloure la seva intervenció— que aquestes pàgines siguin un bon instrument al servei del Poble de Déu i que ajudin en la construcció del Regne.»

Tot seguit, l'autora va comentar que «la Bíblia no és un llibre fàcil;

Agustí Codinach

Josep M. Romaguera, Jaume Fontbona i Núria Calduch, durant la presentació

«El procés d'interacció amb el text bíblic pot suscitar una comunicació enriquidora i vital»

d'una banda, té dificultats formals i contextuals, i, de l'altra, dificultats de contingut». Pel que fa a les primeres, va assenyalar-ne el volum, «són setanta-tres els llibres que formen part de les Escripures», la diversitat (d'èpoques, gèneres literaris...), l'antiguitat i la distància lingüística, ja que «es van escriure en llengües com l'hebreu, l'araméu o el grec, que actualment poca gent coneix». Quant a les segones, la Dra. Calduch va esmentar «la violència, referida a Déu i als humans que hi apareixen, l'amoralitat d'alguns personatges bíblics o la teologia sobre el més enllà».

Va animar tothom a estudiar la Bíblia i a adquirir una bona formació bíblica. «Per establir un diàleg amb el text bíblic i poder treure'n profit, cal fer-li quatre preguntes bàsiques: què

diu objectivament el text, com ho diu, té valor històric el que diu i quin missatge em comunica el text», va explicar Núria Calduch-Benages. Va reconèixer «la complexitat d'aquest procés d'interpretació i d'interacció amb el text, que pot suscitar una comunicació enriquidora i vital. És com passar de l'exegesi a l'hermenèutica».

La Dra. Calduch es va preguntar en veu alta: «Hi ha cap altra alternativa per interpretar la Bíblia?» La resposta que ella mateixa va donar va ser la següent: «Sí, a través de la lectura litúrgica. I és l'objectiu que pretén el llibre que avui presentem.» Així mateix, va ressaltar que «la litúrgia de la Paraula inclou una gran veritat teològica» i que «la Paraula i l'Eucaristia són un únic acte de culte; no es poden comprendre l'una sense l'altra».

La Pastoral familiar, a l'abast de tothom

La coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe

Orientacions Pastorals de la Conferència Episcopal Espanyola

EDITORIAL BALMES

S.G. / Barcelona

L'Editorial Balmes acaba de publicar un nou volum de la col·lecció «El Magisteri de l'Església a l'abast de tothom» amb el títol *Coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe*. Es tracta de la versió catalana de les orientacions pastorals que sobre aquest tema ha elaborat recentment la Conferència Episcopal Espanyola. «Aquest document del Magisteri —explica el Dr. Ramon Corts, director de l'editorial Balmes— ha estat un treball d'equip de diversos anys, realitzat per diverses instàncies en el si de la CEE.» Recull, a més, els suggeriments de diversos organismes de la Província Eclesiàstica Tarraconense. «Aquesta participació tan variada i rica —afegeix Mn. Corts— fa que el document tingui un especial interès. D'aquí el desig dels nostres pastors perquè sigui divulgat en llengua catalana.»

El nou llibre que acaba de presentar l'editorial Balmes està adreçat als diversos col·lectius vinculats a la Pastoral familiar, parroquial i educativa. «És molt adequat per treballar en grups —apunta el director de l'editorial—, no només a partir de la lectura i posterior reflexió, sinó també a través de la concreció de les propostes. Tot plegat ofereix una visió global que facilita la pastoral que cal fer per a la transmissió de la fe als infants i joves.» L'objectiu de l'obra és afavorir el treball de conjunt dels agents evangelitzadors i vol ser una resposta adient i eficaç als reptes i les urgències que els tres àmbits presentats ens posen al davant.

El periodista Ignasi Miranda, pregoner de Setmana Santa

Redacció / Barcelona

El dissabte 22 de març, a les cinc de la tarda, tindrà lloc la lectura del pregó de Setmana Santa 2014 de la ciutat de Barcelona a l'església parroquial de Sant Agustí. Enguany l'encarregat de fer-la serà el periodista Ignasi Miranda, director d'informatius de Ràdio Estel i del programa *La Missa*, de RTVE. L'acte està organitzat pel Consell General de Germandats i Confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona i per la Pontifícia i Reial Germandat Gran Poder-Esperanza Macarena de Barcelona, amb la col·laboració de l'Ajuntament de la ciutat.

Els assistents també podran escoltar el concert de marxes processionals a càrrec de la banda simfònica Ciutat de les Roses, dirigida pel mestre Antoni Ramírez.

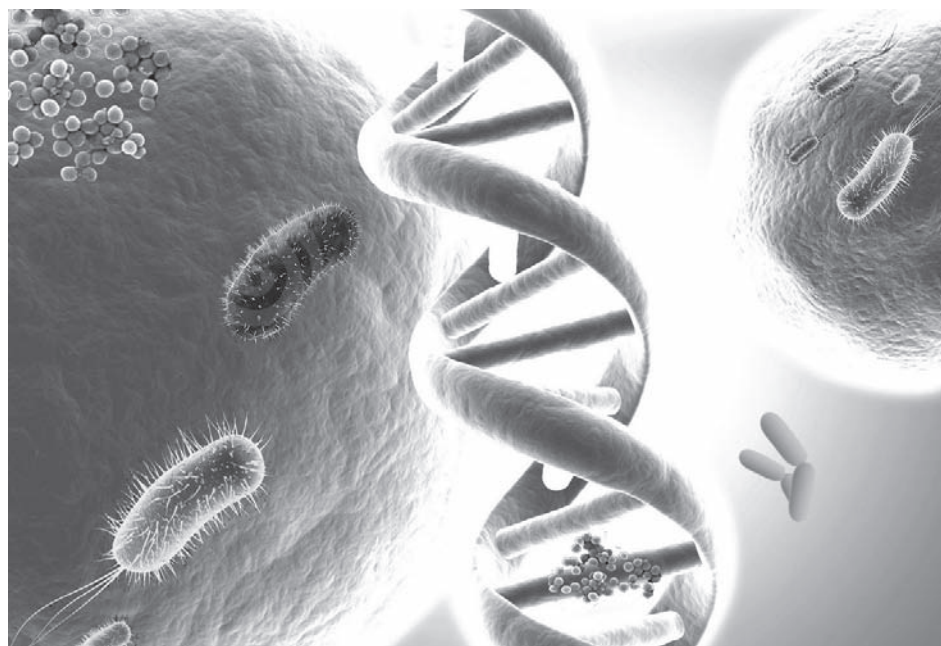
Actualitats científiques

El nostre metagenoma és un agent important per a la salut

Oi que recordeu què és el metagenoma? Us en vaig parlar ja fa un any (3/3/13): és el conjunt de tots els microbis benignes que viuen dins del nostre cos bo i contribuint al desenvolupament de la nostra vida corporal. Ens són necessaris. Hi ha bacteris, fongs, virus i altres microorganismes microscòpics (fins i tot del gènere *Archaea*). Si ells tenen bona salut també la tindrem nosaltres. Fins aquí tot natural; és cosa sabuda.

Ara bé, la ciència també vol progressar en el seu coneixement. Però com resoldre el problema d'estudiar-los? Perquè presenten una dificultat que ho impedeix: la majoria no es presten gens al seu cultiu en laboratori. Però hi ha hagut una novetat científica que avui us puc explicar: les tècniques de seqüenciació dels genomes han permès arribar a poder-ho fer i no són massa cares. Ens ho explica Katherine Harmon Courage en un article a *Investigación y Ciencia* del mes de febrer d'enguany. Crec que us plaurà que us en faci un resum.

Ens diu que la cosa ja s'ha posat en pràctica i els científics van descobrint sorprenents tractaments contra

malalties que fins ara es resistien a ser combatudes i també es veuen maneres de millorar la salut. És el professor David Relman, de la Facultat de Medicina de Stanford, qui ha actuat en aquest estudi després de veure que els experiments que es poden fer en l'ADN eren possibles, i ara n'és un propagandista. S'ha anomenat «metagenòmica» la ciència que realitza aquestes investigacions i es veu com una disciplina de gran perspectiva. Com fa els seus estudis? Examinant i comparant els metagenomes de persones sanes i malaltes. Hi ha hagut progressos importants i ja s'està explorant la possibilitat d'alterar la composició dels conjunts

de microbis per tractar l'obesitat, la inflamació intestinal i altres malalties, com la colitis ulcerosa.

Això ha trobat ressò en les grans companyies farmacèutiques, com en l'enorme Johnson&Johnson, que va anunciar un acord amb l'empresa del sector Second Genome per 6,5 milions de dòlars per fabricar nous medicaments basats en aquestes descobertes. Modificar lleugerament el metagenoma té avantatges sobre els antibiòtics que provoquen efectes secundaris, ja que, ja ho sabem, no eliminen tan sols bacteris malignes sinó tots els de l'organisme encara que siguin dels benignes.

I l'autora de l'article fa notar el que diu una universitària, Rita Colwell: «Per a tot avanç en biotecnologia hi ha un moment important quan l'interès passa de l'acadèmia a la indústria, i més si té lloc el pas següent, quan comencen a arribar els diners a les empreses grans» Això vol dir que no és gaire llunyà el dia que tindrem medicaments basats en aquestes troballes... Esperem que sigui ben aviat en bé de la salut de tota la humanitat.

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Tradicions remeieres

El marduix de les hortes caputxines

Fra Valentí Serra
de Manresa
Arxiver dels caputxins

L'èxit editorial del recull de tradicions remeieres titulat *Els caputxins i les herbes remeieres* (Editorial Mediterrània 2011, 4 edicions), ha suscitat un inesperat ressò mediàtic que ha contribuït a renovar l'interès per les antigues tradicions terapèutiques conventuals i monàstiques. Els frares caputxins, seguidors de la vida i exemples de sant Francesc d'Assís —que arribaren a Sarrià en el ja molt llunyà any 1578— han conreat des d'antic, amb esforç i perseverança, herbes aromàtiques i remeieres per a ús terapèutic i gastronòmic. D'aquesta tradició remeiera ja en vaig oferir un tast amb la sèrie d'articles estiueus publicats el propassat 2013 a *Catalunya Cristiana*.

Algunes d'aquestes herbes remeieres gaudeixen, alhora, d'una doble aplicació en la medicina i en la cuina, per exemple el marduix (o *moradui*; llat., *Origanum majorana*; cast., *mejorana*). L'orenga major —el marduix— és una herba molt olorosa emprada a la cuina conventual per

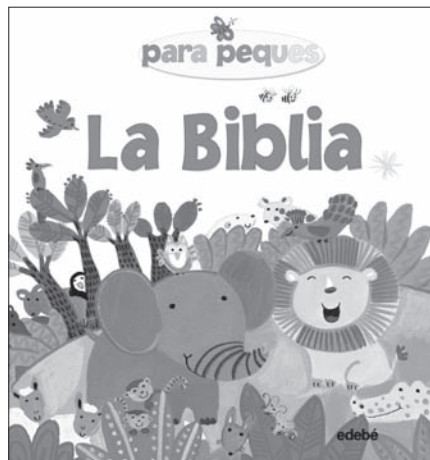
perfumar la sopa, les faves i els guisats de carn cuinats en ocasió de la celebració a taula de les grans festes litúrgiques. El marduix també era usat pels frares en les tasques d'apicultura per desinfectar les arnes i, àdhuc, com a analgèsic i antiinflamatori.

El marduix és una herba remeiera amb flors blanquinoses d'olor intensa que en l'antigor

s'havia utilitzat en la fabricació de la cervesa fins que fou desplaçada pel llúpul. El religiós caputxí fra Jacint de Sarrià, expert en medicina popular, l'any 1751 escriví que: «Lo marduix s'aplica a qualsevol medecina per aquietar dolors, y ab los emplastres emulients resol los sanchs-trayts; y és molt bona contra los refredaments del cap, y dona grans olors»; (BHC, *De algunas herbas*, f. 160). També els antics frares usaren el marduix per tal d'alleujar les molèsties del mal d'orella: «Prendràs una porció de marduix y una altra de cansalada y oli; ho faràs fondre y ho posaràs a l'orella»; (BHC, *Receptari dels caputxins de Barcelona*, s.d).

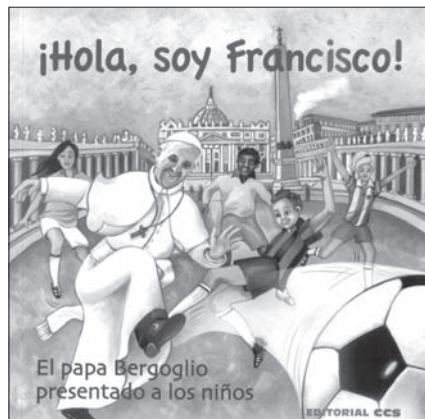
Pel que fa al ressò d'aquesta herba remeiera en les dites populars, els antics frares solien dir en començar la primavera que: *Pel març el marduix treu el nas*, per indicar que les plantes remeieres ja començaven a florir. D'altra banda, els pagesos de casa nostra per tal de mostrar que es malfiaven d'algú, es deien l'un a l'altre tot fent cantarella: *Ja et conec herbeta, que et dius marduix...* D'ací quinze dies, en l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, dels usos i propietats terapèutiques de la sàlvia.

LOIS ROCK (text) i KAY WIDDOWSON (dibuixos)
La Bíblia para peques
Edebé, 2014, 128 pàg.

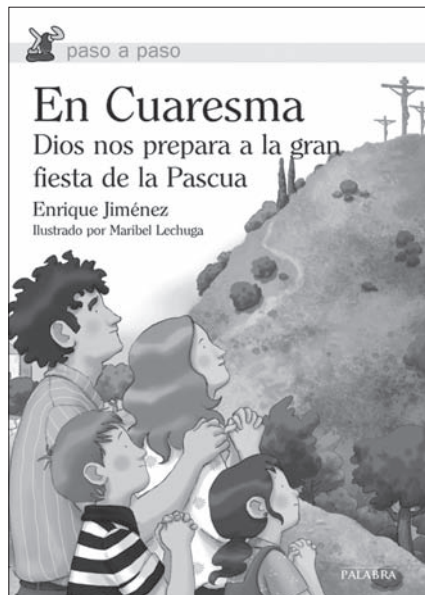
Per als creients cristians, la Bíblia és la font principal de fe. En aquesta Bíblia, adreçada als més menuts, s'inclouen alguns dels passatges més significatius tant de l'Antic Testament (Noè i l'arca, David i Goliat, Jonàs...) com del Nou Testament (el naixement de Jesús, la multiplicació dels pans i els peixos, l'Últim Sopar...). Un llenguatge senzill i uns dibuixos simpàtics ajuden a apropar la Bíblia als nens.

GIANNI ALBANESE (text) i OMBRETTA BERNARDO (dibuixos)
¡Hola, soy Francisco!
Editorial CCS, 2014, 36 pàg.

El papa Francesc ha caigut simpàtic a tothom. Aquest papa missioner, amb la seva «gramàtica de la senzillesa», fa descobrir tothom —grans i petits, pobres i rics, fidels i allunyats de l'Església— que l'Evangeli no és un reglament, sinó una Bona Notícia. En aquest llibre, és el mateix Francesc qui ens guia cap al descobriment de la seva vida i d'allò en què creu, des de la infància fins als seus inicis com a Sant Pare.

ENRIQUE JIMÉNEZ (text) i MARIBEL LECHUGA (dibuixos)
En Cuaresma Dios nos prepara a la gran fiesta de la Pascua
Ediciones Palabra, 2014, 128 pàg.

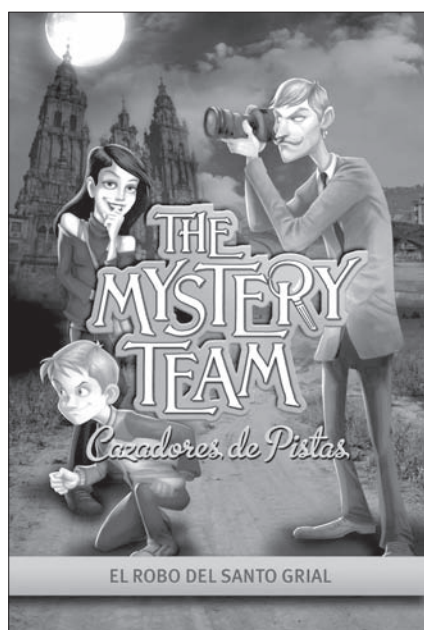
Les grans festes es preparen amb temps, disposant el cor per celebrar-les amb alegria. La Quaresma són els quaranta dies que precedeixen la Setmana Santa, en què ens preparam per celebrar la gran festa de la Pasqua de Resurrecció. Durant aquests dies, la paraula clau és «conversió»: ens proposem eliminar les nostres errades i ens disposem a millorar allò que agrada al nostre Pare Déu.

ANDREA OLDONI (text) i B. GALLIZIO i R. PASTORI (dibuixos)
El signo del pan para comprender, animar y vivir la misa
Editorial Paulinas, 2014, 32 pàg.

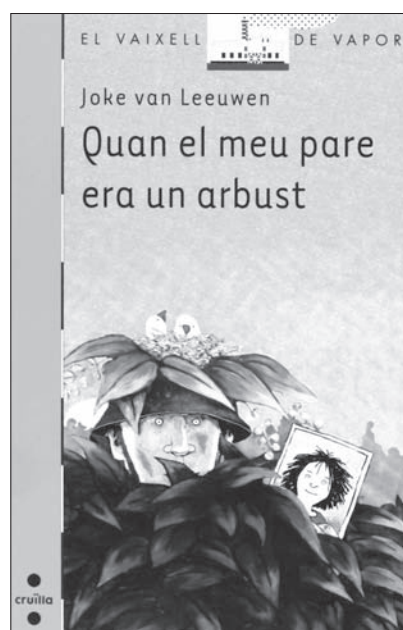
Aquest quadern s'ha creat per acompanyar els nens i nenes, durant set dies, amb una imatge suggeridora: la de Déu com a agricultor diví, per viure la missa amb la ment i el cor preparats. Cada moment particular de la missa s'uneix a les diverses tasques de l'agricultor: des de preparar el terreny fins a la collida de la collita. Cada setmana està estructurada en tres grans moments: «celebro», «visc» i «prego».

ISAAC PALMIOLA (text) i LLUÍS CADAFAALCH (dibuixos)
El robo del Santo Grial
Editorial Montena, 2013, 144 pàg.

El coronel Green, Anabel Vamp i Sparks estan fent el Camí de Santiago quan es troben en estranyes circumstàncies una copa de fusta antiquíssima. Aquesta copa podria tractar-se del mateix Sant Grial! Disposats a descobrir què hi ha de realitat i de llegenda en aquesta mítica història, els Caçadors de Pistes decideixen portar aquest objecte valuós a la catedral de Santiago de Compostel·la per comprovar-ne l'autenticitat.

JOKE VAN LEEUWEN
Quan el meu pare era un arbust
Editorial Cruïlla, 2013, 110 pàg.

El pare de l'Ina és pastisser i s'aixeca molt d'hora per preparar pastissos. Un dia esclata la guerra i tots els homes han d'anar a defensar el seu país. Per sort, el pare de l'Ina té un manual titulat *Tot el que ha de saber un bon soldat*, en el qual s'explica amb tot detall com disfressar-se d'arbust per despistar l'enemic. Amb humor, i a través dels ulls d'una nena, s'aprofundeix en les conseqüències de la guerra.

ANA PUNSET (text) i MONI PÉREZ (dibuixos)
Makia Vela. Viaje de brujas
Editorial Neascoa, 2013, 96 pàg.

No és fàcil ser bruixa. Tataríssima es troba atrapada a la Llacuna dels Al·lucinat, on viu l'Úrsula, una de les Set Bruixes Llegendàries. Makia, Cirera i Escarlata s'esmunyen de polissons dins vaixell de Barraxufa per anar a rescatar-la. Aconsegueiran fugir de la perillosa màgia de l'Úrsula i rescatar Tataríssima? Posa't el barret punxegut, plega set vegades el teu núvol màgic i puja sobre la teva escombra. Entra en un món de fantasia.

LLUÍS PRATS (text) i JORDI VILA DELCLÒS (dibuixos)
La petita coral de la senyoreta Collignon
Editorial Bambú, 2013, 136 pàg.

La senyoreta Collignon ensenya francès i música en un col·legi de la zona alta de Barcelona. Sense avisar, l'administració decideix que ha d'abandonar l'escola i traslladar-se immediatament a un centre del Raval, amb alumnes de nacionalitats i cultures molt diverses. La seva vida en aquest barri farà un gir de 180 graus i se li presentarà un nou repte. La senyoreta Collignon implicarà els seus alumnes en un ambiciós projecte: la Coral de l'Arc de Sant Martí.

Manuel Cuyàs, un periodista que escriu el que viu

Sovint s'afirma que el periodisme es fa al carrer, cercant la notícia, parlant amb la gent, recollint els neguits i les aspiracions quan es produeixen, amb la intensitat que dona la proximitat, la diversitat d'opinions i la calidesa que traspuen... Però, això que hauria de ser una norma general, no és freqüent. Moltes vegades l'actualitat ens és servida com plats reescalfats a partir d'informacions que surten d'informes elaborats lluny de les realitats que diuen explicar. Quan això succeeix, lògicament, el que se'ns ofereix deixa d'interessar-nos. I ben al revés quan trobem una prosa feta des de l'actualitat, amb l'oportú coneixement de la història i de les vicissituds de què ens parlen i redactada en calent, aleshores el periodisme reviu amb tota la força de la seva utilitat. Exactament, per saber què passa i per què.

Manuel Cuyàs (Mataró 1952) és un periodista que des de fa anys ofereix a un nombre considerable de lectors els seus articles sobre l'actualitat que redacta des del despatx. Primer va ser al diari *El Punt* i des de fa uns anys a *El Punt/Avui*, després d'haver-ne fet

MANUEL CUYÀS
El nét del pirata
Proa, 2014, 256 pàg.

la collita als escenaris que explica. Si parla de la presentació d'un llibre ho fa perquè hi era present, si descriu un debat parlamentari és que l'ha seguit, si es refereix al comentari de tal personatge, és que és el resultat de la seva conversa amb ell...

Naturalment, els articles de Manuel Cuyàs, també llicenciat en Història de l'Art, i amb una considerable densitat cívica, són útils. Expliquen fets, personatges, idees, no trets del congelador, sinó fruit de la vitalitat del dia a dia.

Ara, la notícia és que Manuel Cuyàs ha publicat no un article, sinó unes memòries de l'època que ha viscut. I ho fa amb el mateix estil d'escriure fent-nos participar de les seves experiències del Mataró natal de la seva infància, la joventut i la posterior acció que ha cristal·litzat en el considerable periodista que és

avui.

Les memòries de Manuel Cuyàs, titulades *El nét del pirata*, són una referència al que fou un rebesavi. I a continuació ens descriu molts i molts dels fets, dels personatges, dels costums, dels camins a través dels quals va descobrir el món, el va transitar i el viu.

El nét del pirata no ens explica només com va anar evolucionant el món on vivia a partir dels anys cinquanta del segle passat, també té temps per dir-nos «quines magnífiques llesques de pa amb oli i sucre preparava per berenar l'àvia» i que a la biblioteca propera va llegir «*Crim i càstig*, el primer llibre seriós» i que «un dia vaig anar al cine Clavé al costat de casa i vaig sortir-ne transformat» havia vist el *Viva Zapata!*, del director Elia Kazan...

El llibre de Manuel Cuyàs té el

Joaquim Ferrer
Historiador i president de
la Lliga Espiritual de la
Mare de Déu de Montserrat

mateix secret que els seus articles que llegim al diari, són el resultat de fets i d'actituds que el lector trobarà propers, familiars, entranyables.

Crítica cinematogràfica

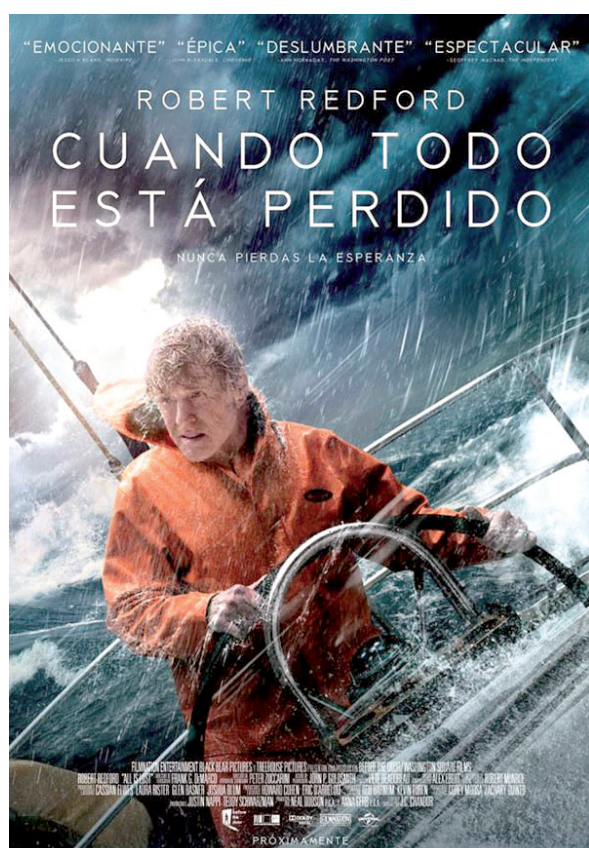
Amb l'aigua al coll

CUANDO TODO ESTÁ PERDIDO
DIRECTOR: J. C. Chandor.
INTÈRPRETS: Robert Redford.
MÚSICA: Alex Ebert.
GÈNERE: Drama.
106 minuts.
Estats Units, 2013.

El Cinema de vegades ens ha portat històries de supervivència d'homes i dones que, en situacions de soledat i d'aïllament, han hagut de superar moltes dificultats per sobreviure en entorns desconeguts i plens de perills. Per exemple: *Infierno en el Pacífico*, de John Boorman, *Náufrago*, de Zemeckis, i la recent *Gravity*, d'Alfonso Cuarón.

Ara arriba a les pantalles *Cuando todo está perdido*, un film de J. C. Chandor, protagonitzat pel veterà Robert Redford, que interpreta un home perdut en alta mar.

En un viatge solitari a través de l'oceà Índic, un home es desperta sobresaltat per l'impacte del seu velar que ha xocat amb un contenidor que sura a la deriva. Aviat intenta reparar-lo amb gran experiència marinera, i fa

un gran esforç a pesar de la seva edat avançada. Però, quan aparentment tot torna a la calma, arriba una tempesta que inutilitza la nau definitivament i la seva vida queda a mercè de la mar,

dels taurons, i la manca d'aigua i d'aliments cada vegada és més escassa. Tot això provoca que l'home afronti una història de supervivència brutal en la qual s'ha d'enfrontar contra tots els elements i contra ell mateix per eludir la mort, que cada vegada està més propera.

Ens trobem davant d'una pel·lícula que té un repte difícil: construir una història amb un únic personatge i amb l'escenari únic d'una barca i després d'un bot a alta mar.

El dramatisme de la història se centra en la successió dosificada de dificultats que l'home ha de superar: reparar la barca, buscar aigua potable, consultar els mapes... cadascun d'aquests problemes són presentats amb la força

heroica d'una aventura per sortir-ne amb vida.

La pel·lícula enganxa i manté l'espectador atent a totes les vicissituds que ha d'afrontar el nostre home.

Dues són les eines d'aquesta habilitat. En primer lloc, una banda sonora excel·lent, que aconsegueix contagiar una sensació de soledat física i humana esglaiadora.

En segon lloc, l'actuació extraordinària de Robert Redford. Resulta increïble que aquest actor, amb 77 anys, afronti un paper tan complicat. Ell sosté el pes de tota la pel·lícula. Sense diàlegs, Redford aconsegueix mantenir una força dramàtica incontestable. L'actor omple absolutament la pantalla. El seu rostre arrugat és capaç de transmetre el dolor, la contrarietat, la preocupació, la por i l'afany de supervivència d'un home en una situació extrema.

El director J. C. Chandor ha fet una pel·lícula brillant en la qual no hi ha grans reflexions sobre el sentit de la vida i la transcendència, però som davant d'una història apassionant sobre la lluita de l'ésser humà per sobreviure.

Serà difícil oblidar aquesta història tan dramàtica, potent i original. Serà impossible oblidar l'ancià Redford interpretant magistralment un home sense nom entestat a demostrar que *Cuando todo está perdido* la grandesa de l'ésser humà li impedeix de rendir-se.

Josan Montull

Salesià

josan.montull@salesians.cat

MARÇ ÉS EL MES CONSGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

• **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— Conferències quaresmals. Horari: 19.00. El **16 de març**, *El papa Francisco, un año después*, pel cardenal Philippe Barbarin; el **23 de març**, *El papa Francisco y el oficio de ser cristiano. Cuestiones actuales y preocupaciones de siempre*, pel cardenal Carlos Amigo Vallejo, i el **30 de març**, *Las Bienaventuranzas como programa del papa Francisco*, per Mons. Marcelo Sánchez Sorondo. Lloc: c/ Aragó, 299 – Barcelona. Més informació: tel. 934 576 552, www.concepciojocn.com.

- **COL·LECTIU DE DONES EN L'ES-GLÉSIA.**— Dimarts **18 de març**, a les 19.00, ponència *El llenguatge és essencialment masculí*, per Montserrat Graner, Remei Vilarrubia i Paquita Domingo. Lloc: Casal Pere Quart, Rambla, 69 – Barcelona. Més informació: tel. 937 252 639 i 937 255 663.

- **ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA DE BARCELONA.**— Els dies **18 i 25 de març i 1 i 8 d'abril**, de 18.00 a 19.45, curset «La defensa de la vida en la Bíblia». Hi intervindran Quique Fernández, Javier Velasco-Arias, Marta García i Montse Sanmartí. El **12 d'abril**, a les 21.30, cinefòrum: *October baby*. Lloc: parròquia de la Miraculosa, c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona. Més informació: bibliaypastoral@gmail.com.

- **PASTORAL I ÈTICA DE LA SALUT.—** Cursos. Horari: de 16.00 a 19.00. El **18 de març**, *La mort en la diversitat cultural a Catalunya avui*, per Josep Otón, i *Acompanyament en la mort sobtada en les lactants*, per Natàlia Artigas. El **25 de març**, *Ètica de la cura dels malalts crònics en els centres sociosanitaris i geriàtrics*, per M. Teresa Cubi, i *Ètica sobre la sedació pal·liativa*, per Joaquim Bosch. Lloc: CaixaForum, c/ Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona. Més informació: tel. 933 171 597.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Dimecres **19 de març**, a les 19.00, ponència *Monarquia i Església a Anglaterra i a la Gran Bretanya (s. XVI-s. XXI)*, a càrrec del Dr. David Abadías. Dijous **20 de març**, a les 19.00, ponència *“Rei cristianíssim”, “Rei catòlic”*. A cada príncep la seva religió, a càrrec de la Dra. M. Àngels Pérez Samper. Lloc: Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, c/ Monteaiguà, 6 – Barcelona. Més informació: tel. 934 880 888, www.fundaciojoan-maragall.org.

- **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— Exercici de Quaresma, del divendres **21 de març**, a les 18.00, al diumenge **23**, a les 17.00. Dirigirà Mn. Josep Serra, consiliari dels Grups d'Oració i Amistat i formador del Seminari de Barcelona. Lloc: Casa d'Espiritualitat Sant Ignasi-Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 – Barcelona. Més informació: tel. 932 181 005.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— Els divendres **21 i 28 de**

març i 4 i 11 d'abril, a les 20.00, Via Crucis. Reflexió i pregària. Cantata. Els diumenges **16, 23 i 30 de març i 6 i 13 d'abril**, a les 19.00, vespres i prèdica.

- **CONCERTS ESPIRITUALS D'ORGUE.**— Divendres de Quaresma: **21 i 28 de març i 4 i 11 d'abril**, a les 19.00. El cicle s'acaba el Divendres Sant, **18 d'abril**, a les 12.00. A l'orgue, Bernat Bailbé i missa i comentaris, Antoni Serramona. Organitza la Fraternitat de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona.

- **TROBADA BÍBLICA DE QUARESMA.**— Dissabte **22 de març**, de 10.00 a 19.00, amb el títol «Pero no me vencieron (salmo 129). La persecución del Pueblo de Dios en el Antiguo Testamento». Hi intervindran Quique Fernández, Javier Velasco-Arias i Juan Carlos Sánchez. Lloc: parròquia de la Miraculosa, c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona. Més informació: bibliay-pastoral@gmail.com.

- **SEMINARI.**— Dissabte **22 de març**, titulat «La mística teològica de Juliana de Norwich. "Déu no perdona, estima"», a càrrec de la teòloga Adelaide Baracco. Lloc: monestir de Sant Pere de les Puel·les, c/ Anglú, 55 – Barcelona. Més informació: activitatspuel·les@gmail.com.

• **FRATERNITAT SANTA MARIA DE LA RESURRECCIÓ.**— Els dies **22 i 23 de març**, recés per a dones que han estat viudes encara joves. Hostatgeria de les Monges Benedictines, c/ Dolors Monserdà, 32 – Barcelona. Més informació: tel. 933 397 151 i 935 879 745.

• **COR DE CAMBRA FRANCESC VALLS.**— Motets polifònics a la catedral de Barcelona. El **23 de març**, missa conventual, a les 10.30; el **25 de març**, l'Anunciació, a les 19.00.

- **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— Di-lluns **24 de març**, a les 20.00, eucaristia a la capella de la Universitat de Barcelona. El dijous **27 de març**, de 14.00 a 15.30, dins del cicle «Aproximació a la figura de Jesús», ponència *Jesús i els exclosos*, a càrrec de Xavier Alegre. Lloc: Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 – Barcelona. Més informació: tel. 934 876 363, secretaria.dpuniversitaria@gmail.com, www.universitaties.cat.

- **TROBADA DE FORMACIÓ CARME-LITANA.**— El **24 de març**, a les 20.00, *Les «exclamacions» de Teresa de Jesús (I-IX)*, a càrrec d'Elisa Aymerich, carmelita descalça de Terrassa. Lloc: capella de la Comunitat Cristiana Carmelites Descalços, av. Diagonal, 424 – Barcelona. Més informació: tel. 934 160 808. www.carmelcat.cat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè totes les cultures respectin els drets i la dignitat de la dona
- Perquè nombrosos joves acullin la invitació del Senyor a consagrar la seva vida a l'anunci de l'Evangeli

- **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— Dimarts **25 de març**, a les 18.30, dins del cicle «Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual», Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del museu, parlarà sobre *Qüestions plantejades pel coneixement de l'herència biològica*. Lloc: c/ Diputació, 231 – Barcelona.

• **AMICS DELS ÀNGELS.**— Dimecres **26 de març**, a les 19.00, conferència *Àngels en moviment, un viatge a través de la història de l'art*, a càrrec de Rosa Alcoy, catedràtica d'Art medieval. Lloc: Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 – Barcelona. Més informació: www.assocangels.entitatsbcn.net.

- **CASAL LOIOLA.**— Ponència: *Lluitem contra l'ansietat! Ni perfecte ni gratuït*, a càrrec d'Eduard Fonts, psicòleg i teòleg. Dimecres **26 de març, 2 i 9 d'abril**, de 19.30 a 21.00. Lloc: Casal Loiola, c/ Balmes 138 – Barcelona. Més informació: 934 156 434, www.casalloiola.org.

- **CONFERÈNCIES QUARESMAIS.**— Sota el tema «Concili Vaticà II, 50

anys després...», el **20 de març**, *El paper dels laics en l'Església*, a càrrec de Carles Elias, rector de la parròquia de Sant Mateu d'Esplugues de Llobregat, i el **27 de març**, *El diaconat avui, vocació i compromís*, per Miquel Àngel Jiménez, diaca de Molins de Rei. Horari: de 21.00 a 22.30. Lloc: parròquia de Sant Miquel – Molins de Rei.

• **TALLER D'ART.**— El dissabte **22 de març**, a les 17.00, sota el tema «L'art: experiència i novetat», amb la professora Isabelle Velandia, llicenciada en Belles Arts. Lloc: santuari-monestir de la Mare de Déu de la Serra, plaça de la Serra, 2 – Montblanc. Més informació: tel. 977 860 097.

- **FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA.**— Dissabte **29 de març**, sortida a Montblanc, adreçada a joves de 15 a 30 anys, amb la finalitat de compartir una estona de germanor i poder crear el primer grup estable de la Subfederació de Joves Cristians de Catalunya. Lloc: santuari de la Mare de Déu de la Serra – Montblanc. Més informació: tel. 933 630 364, redaccio@flama.info.

Anuncis per paraules

COMPRA e VENDITA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, rellotges, quadres de pintura, joies i tota classe d'objectes i mobles antics. Passo a domicili. Tel. 933 578 394.

BUSCO AMIGA bona persona. Sóc complidor, comprensiu, actiu i sociable. Tel. 932 268 632, de 21 a 23 h.

BUFET Figueras recuperació de deutes,
prevenció d'impagats, famílies, divorcis,
concursal, mediació. www.bufetfigueras.com. Tel. 932 018 009.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats
matrimonials i separacions. 1a visita
gratuïta. Tel. 934 510 707.

FEINA

AUXILIAR GERIATRA, excel·lent tracte i experiència per atendre senyores al matí, a casa o residències de Barcelona. Tel. 935 324 949 - 665 604 065.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.
També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES **x 15 € IMPORT TOTAL**

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JOSEP M. GÓMEZ DEL PERUGIA, NOU DELEGAT PER AL
DIACONAT PERMANENT DE LA DIÒCESI DE SANT FELIU

«L'essència del diaconat és l'esperit de servei»

Samuel Gutiérrez

S'acaba de crear a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat la primera delegació diocesana a Espanya per al Diaconat Permanent. Al capdavant hi ha Mn. Josep M. Gómez del Perugia, amb gairebé vint anys d'experiència en l'exercici del ministeri diaconal. Actualment és el responsable i dinamitzador de la parròquia de Sant Climent de Llobregat.

Per què han decidit crear aquesta delegació diocesana tan poc habitual?

És una possibilitat que ja es va plan-tejar des dels inicis de la diòcesi, cap a l'any 2005. La idea era crear un ens dins del bisbat que aplegués els diaques i pogués ser reconegut. El bisbe Agustí Cortés va acollir la proposta amb interès i després d'uns quants anys de discerniment i reflexió ha pensat que la millor manera d'integrar els diaques permanents en la Cúria diocesana és mitjançant una delegació.

Ajudarà a normalitzar la figura del diaca permanent?

Esperem que sí. Fixant-nos en l'evolució del diaconat i en la manera com s'ha anat restablint, ens adonem que encara no hi ha plena consciència d'aquesta realitat ministerial. És una realitat que encara sorprèn. Va sortir espontàniament del Concili Vaticà i encara no se sap ben bé quin és el nostre lloc a l'Església. En el camí de normalització hem cregut que era important que dins de la institució hi hagi un espai reconegut per als qui tenen una tasca concreta dins de l'Església. L'objectiu és fer la feina de la millor manera possible, de la manera més coordinada amb el conjunt de la diòcesi i tenint en compte la realitat de la nostra Església local.

Comencem a fer pedagogia... Quina és la tasca específica del ministeri diaconal?

El servei de la Paraula, de la litúrgia i de la Caritat. Aquesta triple dimensió és al nucli de la nostra vocació i s'ha de cuidar molt. En primer lloc des de la vida i espiritualitat dels mateixos diaques. Formem part d'un ministeri ordenat i per tant hem de ser un gran planter que té l'Església. Són importants les nostres actituds, les nostres paraules, per reflectir la bellesa de l'Església.

Entre els diaques permanents no agrada gaire l'adjectiu «permanent»...

No és diferent un diaca transitori d'un de permanent. Ni en la seva vida, ni en la seva espiritualitat, ni en el seu ministeri. L'essència del diaconat és l'esperit de servei. Que el ministeri sigui transitori o permanent és un fet circumstancial. De totes maneres, actualment, el reconeixement canònic

és el de diaconat permanent. Per això és el que fem servir per al nom de la delegació.

Com va descobrir la seva vocació?

Sempre m'ha captivat la dimensió contemplativa de la vida i la recerca del sentit més profund de les coses. Volia trobar alguna cosa més. Això em va portar, cap a l'any 1990, a fer-me la pregunta sobre la vocació diaconal i vaig iniciar un procés de discerniment. Sis anys després vaig ser ordenat diaca a la parròquia barcelonina de la Mare de Déu dels Dolors pel bisbe Pere Tena, al cel sia.

Vostè és vidu i podria accedir al sacerdoci. S'ho planteja?

De moment no m'ho plantejo. Intento viure el dia a dia. Cal tenir en compte, a més, que encara treballo i compagino la meua feina com a fer-roviari amb l'exercici del ministeri. Cal deixar-ho tot en mans de Déu.

Pensant-ho millor

Núria Ferret
Canale
Orde de les
Verges

Aneu (5): prega

«Una hora al cambril de la Mare de Déu de Montserrat», aquest podria ser el subtítol d'aquest breu article. En aquesta hora de pregària he vist entrar moltes persones al cambril: nens, joves, adults, la major part amb diverses eines per fotografiar... japonesos, russos, llatinoamericans, europeus... de totes les races i nacions. M'ha cridat l'atenció un pare que, agenollat, ensenyava el seu filllet a pregar; un jove que, buscant divertir-se, jugava a fer de sacerdot darrere l'altar mentre la seva amiga el fotografiava; un grupet que m'han preguntat per l'estàtua de sant Jordi, i una nena xinesa adoptada que, en un català perfecte, ha iniciat una conversa amb mi dient-me: «Tinc un lleó...i fa grrrrr...» No m'han destorbat poc ni molt, al contrari, han estat motiu de pregària, reflexió, agraïment. En un moment donat he vist dues dones d'una certa edat que, des de fora, miraven pel vidre de la porta, però no gosaven entrar; els he fet senyes amb la mà i han entrat com qui s'endinsa en un món desconegut, misteriós, sagrat. I així és. He pensat en el bé que fan els monestirs, amb els seus recintes de pregària, de silenci, de trobada amb Déu. He pensat en com el Sant Pare ens exhorta a tenir els temples més oberts, a acollir, a fer que la gent que busca trobi espais on poder fer un encontre amb Déu. I veig que la pregària és una altra forma d'evangelitzar. Que bonic seria si quan entren les persones allunyades de l'Església en un temple, trobessin sempre algun cristià o cristiana pregant, en adoració. I si a més trobessin un sacerdot disponible per atendre'ls, seria encara millor; o bé un seglar preparat per acollir-los, escoltar-los, resoldre dubtes, acompanyar...

Ens fan tanta falta els monestirs i els llocs d'oració! També els monjos i monges que es dediquen principalment a la pregària. Aquest cambril m'ha fet pensar en tants contemplatius que acullen els altres com si fossin un cambril humà, vivent; els acullen dins el recer del seu interior i allí els presenten davant el Pare del cel. Aquestes persones es fan recintes sagrats per als altres, intercessors i amics davant de Déu. *Pensant-ho millor*, evangelitzar és també això: portar els altres en el teu cor en la pregària i testimoniar amb la teva vida d'oració que hi ha Algú davant de qui prostrar-se en adoració i en qui val la pena posar tota la teva esperança, fe i amor.

Rauxa

Una joia indescriptible

Quan el fill pròdig reconeix el seu pecat i pren plena consciència del que ha arribat a fer, el cor adolorit l'empeny inevitablement a tornar cap al pare i demanar-li perdó. Aquest, que coneix perfectament la gravetat de les accions del fill i ja l'esperava, no el condemna pas, sinó que se'n alegra, l'acull i el perdona. Llavors el fill experimenta una joia immensa, indescriptible, perquè en lloc de rebre el càstig merescut, experimenta l'amor incondicional i sent que torna a viure.

L'experiència del penediment, la confessió i el perdó forma part de la vida del cristià. El sagrament de la Confessió no és un deure, una obligació que cal complir rutinàriament perquè ho digui l'Església. I tampoc no és una pràctica tris-

ta i autodestructiva lligada a una espiritualitat caduca i repressora. Ben al contrari, la confessió és una experiència d'alliberament, que porta una joia inexplicable i ens torna la pau i la vida que havíem perdut per la nostra ineptitud. Per viure així la confessió primer cal que el penediment sigui punyent, no un simple remordiment passatger. Si ens penedim de debò aleshores la confessió no és un deure, sinó una veritable necessitat. I llavors, el perdó que rebem de Déu a través del confessor és un alliberament tan gran que no es pot descriure. És una joia que per comprendre-la només es pot experimentar, i tan sols llavors comprendrem per què l'Església la prescriu.

Eduard
Brufau

COMPROMESOS

AMB L'EDUCACIÓ DE QUALITAT
PER A TOTHOM

TRIA ESCOLA CRISTIANA
• www.triaescolacristiana.cat
• 93 302 70 13

Escola Cristiana
de Catalunya